

Bao-Tích-Nhược tuả liết trọn tình xira.

Khi Dương-Thiết-Tâm đuổi theo vừa kịp, Bao-Tích-Nhược thấy mình chóng đấm đả những máu thịt thât kinh là hoảng ?

— Anh bị thương hay sao mà thân hình đổ cả máu như vậy ?

Dương-Thiết-Tâm nghe vợ nói giật mình nhón lại và cảm thấy bà vai đau xót vô cùng. Cung vì đem hết sức ra chiến đấu với bọn giặc binh, vết thương nơi bà vai vừa bị Hoàng Nhan Khan bầu lũng hôm qua vừa dịt thuốc chưa lành, đã bị động bẻ tung máu ra lại lũng. Trong phút chốc đánh nhau nên không chú ý, bây giờ nghe vợ hỏi mới hay. Trong phút chốc vết thương sưng tấy lên, tẩm cả người, hầu muốn té liệt cả một cánh tay.

Bao-Tích-Nhược thương chồng, muốn xé vật áo buộc lại cho máu đỡ chảy, bỗng đầu phía sau có tiếng hò reo vang dậy, một đoàn người đóng âm đang cười ngựa đuổi theo, cắt bụi tung bay mù mịt.

Dương-thiết-Tâm gương đau bảo vợ :

— Em khỏi cần buộc làm gì, vô ích.

Rồi quay qua bảo Mục-Niệm-Từ :

— Con hãy lánh thân đi nơi khác, để mà ở lại đây với cha cũng được.

Mục-niệm-Từ vẫn giữ được thái độ can đảm, bình tĩnh, không hề lộ vẻ sợ sệt hoang mang, mặc dầu cả ba đã lũng vào một tình thế vô cùng bí mật. Nàng quả quyết đáp :

— Nếu chết, thì chết chung với nhau. Con đâu thiết tìm cái sống một mình.

Bao-tích-Nhược thấy Mục-niệm-Từ có nghĩa và lời lẽ khi khải can trường thì bằng lòng lắm, bèn hỏi chồng :

— Tại sao cô này lại xung con của chúng ta? Nàng là ai vậy hả anh ?

Dương-thiết-Tâm toan trả lời, bỗng đầu có tiếng quân reo to mờ, ngựa hí đa gần kề với vàng dương đây chủ mục nhào thứ.

Từ một đường nhỏ hẻm gần nhất xuyên lại ngõ này, có hai vị đạo sĩ đang tước ấn thoát đi đều mau lẹ vô cùng. Một vị thì tóc bạc và lông mày cũng trắng toát, diện mạo quát thước uy nghi. Một vị

thì râu dài đượng mượt, trắng như tuyết, mắt sáng cảm vuông, thần thái đều đều thoát tục, mới trông qua thấy như một vị tiên ông, bên lưng chỉ một thanh trường kiếm.

Vừa thấy hai vị Dương-thiết-Tâm mừng quá vội vạng reo lớn :

— Khuru đạo trưởng, thật không ngờ được hạnh ngộ hôm nay. Gặp nhau bây giờ, đạo trưởng đã trở thành một vị tiên phong đạo cốt.

Quả nhiên hai vị này không ai xa lạ, mà chính là Đôn-dương-Tử Mã-Ngọc Chương giáo phái Toàn-Chân, và đệ tử đạo trưởng Trường-quân Khuru Xứ-Cơ.

Hai vị đã ước hẹn cùng Ngọc Dương-Tử Vương-xử Nhật họp mặt tại yên-kính để hội ý về việc chuẩn bị cuộc tỷ võ nay mai tại Túy tiên lâu theo lời ước hẹn ngày xưa.

Vương-xử-Nhật đến trước mấy ngày, đã gặp và ra tay cứu mạng Quách-Tĩnh. Nhìn cuộc phò yên tại Triệu-vương-Phủ đã bị một ngón Đại thủ ấn của Linh tri Thượng nhân, phải sấm diều dương nơi quán trọ, chờ Quách-Tĩnh đi kiếm thuốc đem về.

Mã Ngọc và Khuru Xứ Cơ lục đục tới sau, đang định tìm đường lớn để đến nơi ước hẹn, tình cờ gặp vợ chồng Dương Thiết Tâm đang bị mắc nạn nơi đây.

Riêng Khuru xứ Cơ nhờ công phu luyện tập quá nhiều, da mặt lúc nào cũng hồng hào, thần hình quật thước mãi. Tuy đã 18 năm qua nhưng thần sắc không thay đổi mấy. Mới nhìn đã nhận ra ngay. Chỉ khác một điều là hiện nay râu dài hơn, trắng nhiều hơn và có vẻ tiên phong đạo cốt hơn ngày trước.

Nhờ đó mà Dương Thiết Tâm chợt thấy đã nhớ ra ngay. Tuy nhiên lúc đầu con ngài có sự lầm lẫn Phải xưng hô bằng đạo trưởng.

Hai người vừa xăm xúi tới đây bỗng thấy có 3 người đang ở giữa lỵ một đàn ông và 2 đàn bà. Người đàn ông lại lớn tiếng gọi đúng tên mình nên Khuru-xứ-Cơ bèn ra đầu cùng Sư huynh-dòng chân đứng lại.

Khuru xứ Cơ nhìn kỹ người này nhưng tuyệt nhiên không có nét nào quen thuộc nên bỡ ngỡ chưa biết nói sao.

Dương Thiết Tâm thấy vậy biết là Khuru xứ Cơ chưa nhận ra mình nên kêu lớn :

— Khuru đạo trưởng có nhớ ngày nào, 18 năm về trước tại Ngưu gia Thôn-xứ Lâm an, đã cùng ai uống rượu nhìn tuyết và cùng vung giết sạch 10 tham tán. Bây giờ Đạo trưởng có còn nhớ hay không ?

Khuru-xứ-Cơ càng ngỡ ngàng hỏi :

— Tiểu đệ họ Dương tên Thiết Tâm, xin mạn phép vẫn an Khuru Đạo Trưởng.

Nói xong chẳng quý xuống đất, chắp tay làm lễ.

Khuru-xứ-Cơ lòng còn phân vân nghi hoặc, nhưng cũng vội vàng bước tới đỡ đệ.

Nguyễn nhân vì Dương-thiết-Tâm đã trải qua 18 năm lưu lạc phong trần, vừa tìm cách sinh sống vừa đi tìm vợ cũ, thần hình đều dài sương tuyết quá nhiều cho nên hầu đã mất hết tư thái phong độ cũ.

Cho nên mặc dầu gặp nhau tựa mặt mà Khuru-xứ-Cơ vẫn chưa nhận ra được.

Dương-thiết-Tâm thấy bạn cũ còn ngờ ngác chưa nhận ra mình, mà phía sau quan quân đã reo hò tởm mửa sắp đến, nên không còn thì giờ giải thích nữa. Chàng cảm luôn ngọc thương đem vào giữa mặt Khuru-xứ-Cơ theo thể độc đao gia truyền "Phượng điểm đầu". Mũi thương xé gió ào ào lướt tới, chỉ tởm cuốn cuộn tung lên. Vừa đâm chàng vừa hét lớn :

— Khuru đạo trưởng, người có thể quên ta, nhưng chắc không bao giờ quên được đường thương độc đao của giòng họ Dương đây này !

Khi nhìn thấy tư thế xử dụng thương pháp của người này đúng y theo thương pháp của Dương gia. Khuru-xứ-Cơ bỗng nghĩ ngay đến đường thương "Tối bích phá kiến" của người đàn xưa trên đời tuyệt tại Ngưu gia Thôn độ nọ.

Khuru-xứ-Cơ vốn là một tay võ công thượng thặng, tính tình hào hiệp, trọng nghĩa khinh tài thế gian hiếm có. Vì phong sương đã xóa nhòa những nét quen thuộc bạn xưa, nhưng vừa nhận ra.

— Trời ơi, Dương Lão đệ. Lão đệ vẫn còn sống đây sao ?

Dương-Thiết-Tâm đứng tay và nói lớn :

— Đạo trưởng cứu tôi, xem kìa !

Nói dứt lời, Thiết-Tâm đưa tay chỉ ra sau lưng.

Khuru-xứ-Cơ đưa mắt nhìn theo thấy một đội truy binh đang đập bụi tung cát chạy tới như bay, nên phì cười và nói với Mã-Ngọc :

— Hôm nay, xin Sư huynh cho phép lão đệ phạm sát giới một phen Mã-Ngọc ôn tồn đáp :

— Chỉ nếu làm cho chúng hoàng sợ chạy đi thì hơn, đừng nên giết người nhiều không tốt.

Khuru-xứ-Cơ cười lớn một tràng rồi phì người nhẩy bổng tới trước mặt, ào ào và râu bạc theo gió tung bay phất phới, đưa tay nắm được hai tên quân đang ngồi trên lưng ngựa ném tuột ra xa. Rồi quay qua bên tả nắm

luôn hai tên nữa. Chỉ trong nháy mắt 4 tên quân đã bị ném về một phía, nằm ngay chết giặc.

Quả nhiên Khuru-xử-Cơ đã đặt đến mức siêu đẳng về võ thuật, kinh kinh tuyệt vời. Liên tiếp ông tung nháy bắt thêm 8 tên quân nữa thay nhau bay bổng lên trời, chơi với một chóc như bị rổng cuồng rồi rơi xuống đất không cử động nữa.

Bọn lính khác thấy vậy kinh hãi, vội vàng quỳ ngựa chen nhau chạy trở lại chỗ cũ.

Nhưng thình lình phía sau đám đông có một đại hán thân hình to lớn vạm vỡ khi thể hiện ngang toàn thân mặt y phục màu xám xông ra phía trước quát lớn :

— Tại sao nơi đây lại có lũ nhiều râu đến đường phố rồi như vậy hử?

— Vừa quát vừa đi động nhanh như chớp tới ngay trước mặt Khuru-xử-Cơ, tung cả hai tay đánh vút ra như điện giật.

Nhìn thấy lời xuất thế của người này vô cùng lạnh lẽ, Khuru-xử-Cơ đoán biết là tay bản lĩnh cao cường, đưa tay ra đỡ. Hai cánh tay chạm vào nhau một cái, cả hai đều thối lui ra sau trên ba bước.

Khuru-xử-Cơ vô cùng ngạc nhiên, không ngờ nơi này lại có kẻ võ công tuyệt thế như vậy.

Người ấy không ai là. Chính là Quý-môn Long Vương Sa-thông-Thiên. Sau khi chạm ngọn quyền này Sa-thông-Thiên cũng hết hồn vì cánh tay bị đau nhức như dấm.

Rời từ sự đến gần, hán văn đụn cả công lực đưa vào đôi cánh tay, hoa quyền tàn công tới tấp.

Biết gặp phải địch thủ không vừa nên Khuru-xử-Cơ chẳng dám khinh thường, đem hết sức chống đỡ và lần công lại.

Sau 10 hiệp, Sa-thông-Thiên đã bị một quyền trên trán, in dấu 5 dấu ngón tay rách da máu chảy đầm đìa.

Sa-thông-Thiên tự nghĩ, với kẻ địch như thế này, càng kéo dài chừng nào càng hại chừng này, cho nên tìm cách đẩy lui Khuru-xử-Cơ ra mấy bước rồi thuận tay rút ra một thứ thiếc xương giống như loại bài chèo, nhưng rất nặng vì làm toàn bằng thép đúc.

Đoạn Sa-thông-Thiên xử dụng ngay thế "Tổ-tấn Bồi-Kiểm" phang mạnh vào đầu Khuru-xử-Cơ.

Khuru-xử-Cơ bèn áp dụng thế tay không cướp võ khí để chớp lấy tay chèo. Nhưng vì Sa-Thông-Thiên đã luyện môn này trên 20 mươi năm chẵn lợi hại vô cùng có thể đập rỗng giết cướp như trò chơi, cho nên hồi lâu vẫn không đoạt được.

Khuru-xử-Cơ vừa đánh vừa phục thềm đã toan quát hỏi họ tên. Bỗng sau lưng có tiếng nạt lớn, hơi sức cực kỳ sung mãn làm rung chuyển cả cây lá xung quanh :

— Mi có phải một đạo sĩ trong Toàn-Chân phái hay không ?

Khuru-xử-Cơ nghe hỏi, dè dặt bước ngang qua một bên, đảo mắt nhìn ra phía sau thấy bốn người đang đứng sừng sững. Đó là Thiên-thú nhân-đồ Bình-Liêu-Hổ, Sâm-Tiên Lão-quái Lương-Tử-Ông, Bạch-Đà sơn chúa Âu-Dương Công-Tử và Tam-dầu-giao Hầu-Thông-Hải.

Khuru-xử-Cơ nhả nhận nghiêng mình đáp :

— Vâng, bần đạo họ Khuru, xin liệt vị vui lòng cho biết cao danh quý tánh.

Vì Khuru-xử-Cơ đã vãng danh trên khắp giang hồ, không ai không nghe tiếng, cho nên lúc nghe xưng tên, cả bọn kinh ngạc chủ mục nhìn và cùng nghĩ rằng :

— Quả nhiên người này xứng với danh hiệu và tiếng đồn không sai. Nhưng tiếng Bình-Liêu-Hổ lại nghĩ :

— Đèn qua bọn ta đã đánh Vương-xử-Nhất bị thương nặng. Như thế cũng đủ khiến phái Toàn-Chân khiếp sợ rồi. Nếu hôm nay chúng ta hợp sức giết được tên Khuru-xử-Cơ này nữa thì oai danh bọn ta sẽ vang dậy khắp thiên hạ, chừng đó ai ai cũng phải kính sợ, nể vì.

Nghĩ xong Bình-Liêu-Hổ quát lớn :

— Anh em hãy cùng nhau tiến lên một lúc, tấn công liền.

Quát xong Bình-Liêu-Hổ rút ngay 2 cây phán quan bút rồi xông ra tấn công thẳng vào người Khuru-xử-Cơ, bút trên đâm vào huyệt "kiên nhô", bút dưới đâm ngay huyệt "Bạch hải" lạnh như gió thoảng.

Vì thấy rõ đối phương là một tay võ nghệ trùm đời, danh vang thiên hạ, hơn nữa vừa rồi mới qua mấy đường quyền mà Khuru-xử-Cơ đã lưu dấu 5 ngón tay trên trán Sa-Thông-Thiên, cho nên Bình-Liêu-Hổ hết sức thận trọng, xử dụng cả đôi bút phán quan một lượt.

Khuru-xử-Cơ để ý xem lối xuất thủ của họ Bình và gạt đầu tự nghĩ :

— Thăng này thân hình lùn thấp nhưng bản lĩnh cũng khá cao đấy, không thể coi thường mà thờ ơ với hắn được.

Nghi vậy nên Khuru-xư-Cơ vung tay một cái, rút ngay trường kiếm, phóng luôn mũi kiếm vào bản tay của địch rồi xoay một vòng, lưỡi kiếm loang loáng đến ngay phía sau lưng của Sa-Thông-Thiên. Đoạn thu ngay lại, lật ngược lưỡi kiếm, đâm vút vào huyết « Chương môn » gần mạn sườn của Hậu-Thông-Hải.

Chỉ trong chớp mắt Khuru-xư-Cơ đã múa kiếm tấn công liên tiếp ba nơi, quả là một nhân vật siêu quần, tài nghệ ít có.

Sa-Thông-Thiên và Bành-Liêu-Hổ vội vàng vung võ khí ngăn đỡ, chỉ có Hậu-Thông-Hải vì lưng tưng không tránh né kịp bị trúng phải huyết đao, vội quay mình chạy trốn. Đền mạn sườn đau như búa đập, chịu hết nổi.

Sâm-Tiên Lão-quái Lương-Tử-Ông giật mình hoảng sợ, nhưng lòng tự ái lại nổi lên, gầm lên một tiếng, xông vào giáp chiến giúp đồng bọn.

Âu-dương Công-tử đứng ngoài nhìn thấy mặc dầu Khuru-xư-Cơ có những đường kiếm vô cùng biến ảo, nhưng phải đầu một lượt với ba người, không sớm thì muộn cũng phải sút sức.

Kể đó lại thấy Lương-Tử-Ông xông vào vòng chiến nữa, tinh thế lại càng khấn trượng hơn. Dầu Khuru-xư-Cơ có tài nghệ kinh thiên động địa cũng khó bảo toàn tánh mạng. Bây giờ họ đang xâu xé nhau, nếu mình xông vào thì thật là đúng lúc để kết liễu cho rồi.

Nghi xong, Âu-dương Công-tử phi thân nhảy vút ra phía sau Khuru-xư-Cơ, vung tay trái vỗ đánh một đòn rồi tay phải múa quạt điểm một hơi vào ba trọng huyết « Phương-sỹ, Tinh-xúc và Tích-Tâm » lạnh như chớp giết.

Mọi người đều công nhận đầu Khuru-xư-Cơ có tài thành cũng không thể nao tránh né kịp.

Nhưng tình hình có một bóng người thoáng qua, đưa tay chớp lấy cây quạt của Âu-dương Công-tử để dạng như lấy đồ trong túi.

Người này chính là Đôn-Dương Tử Mã-Ngọc, sư huynh của Khuru-xư-Cơ.

Này giờ Mã-Ngọc đứng ngoài nhìn xem trận đấu, thấy ba bốn người xúm đánh một mình sư đệ mình lấy làm bực tức, nhưng vẫn chưa muốn can thiệp vì xét tài lực chưa có gì chênh lệch lắm.

Nhưng sau công thấy Âu-dương Công-tử tiêu tâm muốn thừa giở bề mặt, xông vào đánh quạt điểm huyết lia lia trên lưng Khuru-xư-Cơ nên vội vàng xông vào can thiệp để giải cứu cho sư đệ.

Âu-dương Công-tử hết hồn, vội nhảy vọt lên trời như chim bằng cất cánh, đưa mắt nhìn lại thấy người này là một vị đạo sĩ, râu tóc trắng như tuyết, diện mạo siêu phàm thoát tục, thì tự nhủ :

— Người này là ai mà tài nghệ quả đáng sợ. Với bản lĩnh siêu phàm này, nhất định phải là một nhân vật quan trọng của Toàn-Chân phái.

Nghi xong, Âu-dương Công-tử sa mình từ không gian đáp xuống một quãng khá xa, đứng im không nói một lời.

Mã-Ngọc khoan thai nói gần từng tiếng một :

— Chư vị là ai bản đạo chưa hào hạnh được biết. Xin cho biết nguyên do sự tranh chấp này để khỏi có sự ngộ nhận đáng tiếc.

Lời nói của Mã-Ngọc tuy lễ độ khiêm cung nhưng vang động không khác gì rống gầm cộc rống, so với tiếng nói của Sa-Thông-Thiên còn lớn gấp mấy lần. Âm thanh chuyển đi như sấm sét làm cả tai, diếc cả óc, nhiều người không chịu đựng nổi. Ai nấy đều thất sắc vội vàng nhảy ra xa trở mắt nhìn sững vào lão đạo nhân.

Người sợ nhất là Âu-dương Công-tử, khi nghe lão đạo nhân chất vấn bèn hỏi lại :

— Mong quý đạo trưởng vui lòng cho chúng tôi được rõ quý danh.

Mã-Ngọc khiêm-tốn đáp :

— Bản đạo họ Mã, là kẻ rất quê mùa mộc mạc.

Bành-Liêu-Hổ ngạc nhiên quá vội xen lời vào :

— Trời, như vậy ngài là Đôn-Dương Chân-nhân Mã Đạo-Trưởng rồi.

Quả bọn tôi vô cùng đại đột đã thất kính cùng Mã Đạo-Trưởng lắm lắm.

Mã-Ngọc vẫn từ tốn đáp :

— Bản đạo chỉ là một kẻ tu hành quê mùa mộc mạc, đâu dám nhận hai chữ chân nhân mà ngài vừa ban tặng.

Bành-Liêu-Hổ vội tìm lời khách khí để trả lời cùng Mã-Ngọc và tự nghĩ :

— Bọn mình đã trót gây sự cùng Toàn-Chân phái. Hôm qua đã

đánh ngã Thiệt-cước-Tiền Vương-Xứ-Nhất rồi, nhất định phân ứng sẽ vô cùng khốc liệt. Mỗi thù giữa đôi bên, khó bề dàn xếp nữa.

Hôm nay lại gặp Mã-Ngọc, nhân vật siêu đẳng, lãnh tụ của phái Toàn-Chân, kẻ cũng đáng sợ. Nhưng hôm nay hắn đơn phương xuất hiện một mình, mà bọn ta 5, 7 mạng, cũng có thể liê nhau tấn công để thanh toán bớt một mũi nhọn rồi sau này đến đâu hay đấy. Hiềm một nỗi bọn này hành tung vô cùng bí mật, ẩn hiện vô chừng, không rõ mấy người kia lúc này đang ở nơi nào hay đã đến đây nhưng chưa chịu ra mặt cũng nên. Nếu mình nóng vội ư mang họa lớn.

Tốt hơn là nên chờ đợi trước rồi hành động sau cũng được.

Nghĩ xong Bình-Liêu-Hồ đưa mắt quan sát tận đường xa. Lúc bảy giờ bình minh đã sáng tỏ. Trên đường ở phía xa xa ngoài vợ chồng chá con Dương-Thiệt-Tâm, 3 người một trai hai gái, ngoài ra không còn một ai lai vãng nữa.

Bình-Liêu-Hồ đã bỏ bụng mừng thầm, vội chấp tay lễ phép hỏi:

— Chúng tôi đã có lòng ngưỡng mộ 7 vị trong phái Toàn-Chân. Hôm nay may mắn gặp được hải ngai. Vậy còn 5 vị nữa, nếu có thể cho được yết kiến luôn để thỏa tình hoài vọng!

Mã-Ngọc mỉm cười đáp:

Tài nghệ của anh em bọn tôi có đáng là bao, chỉ là lời đồn hảo, thật ra chỉ đáng làm trò cười trước quý vị mà thôi.

Cả bọn tuy bảy người nhưng mỗi người có phần sự mới nơi, chia nhau đi khắp giang hồ hành hiệp, ít khi gặp được nhau. Nhân dịp này hẳn đạo cùng sự đến đây để tìm đũa em nữa là Vương-Xứ-Nhất, nhưng chưa gặp. Tình cờ đến đây được gặp chư vị, quả là một vinh dự hiếm có. Chúng ta tuy người không cùng một môn phái, nhưng đã cùng là nhân vật trong võ lâm thì cũng xem như người nhà cả. Phạm từ hải giai huynh đệ, lễ gặp nhau, làm quen rồi sẽ trở thành bạn thân đầu mối chèo.

Nếu chư vị không hiềm anh em bản đạo là những người tài sơ tiện, cùng kết nghĩa kim bằng thì thật là điều mong ước.

Đơn-Dương-Tử Mã-Ngọc bình sanh bản chất nhân từ phúc hậu cho nên những lời trên đây là do sự chân thật của đáy lòng chứ không hề có một ẩn ý nào khách sáo. Đạo-Trưởng đầu có ngờ Bình-Liêu-Hồ chỉ là một tên lưu manh, tham lam, độc ác, hỏi mình là cốt tìm hiểu sự thật để hại mình chứ đâu phải vì hảo ý. Vì vậy nên Mã-Ngọc cứ tình thật nói ra không e dè hay nghi ngại gì về bọn này hết.

Bình-Liêu-Hồ nghe tự sự đã bỏ bụng mừng thầm vì biết hiện nay kẻ thù mình đang có độc không có vây cánh đông đủ. Vương-Xứ-Nhất tuy có mặt tại đây nhưng còn bệnh nặng, sống chết chưa tường, mà họ cũng chưa gặp được nhau. Chỉ bằng bọn mình thừa dịp xuống tay ngay thì hơn.

Nhưng hẳn bỗng nghĩ ra một thủ kế khác có vẻ thuận lợi hơn cho nên cất tiếng cười hề hề tìm lời nói theo:

— Ô, nếu anh em chúng tôi được nhĩ vị đạo trưởng không chế là hèn kém, được kết nghĩa kim bằng thì thật là đại phúc!

Vậy bây giờ tôi xin thay mặt toàn thể anh em, giới thiệu danh thánh trước mặt nhĩ vị. Anh em chúng tôi tên là Tam-Hắc-Miêu.

Cả Mã-Ngọc và Khưu-xứ-Cơ nghe y xưng danh trong bụng rất lấy làm ngạc nhiên và hồ nghi chưa chắc. Cứ như tài nghệ của họ thì thế nào cũng là những cao thủ trên võ lâm, có ít nhiều tên tuổi. Dầu không gặp mặt cũng phải nghe tên chứ. Hôm nay được nghe cái tên Tam-Hắc-Miêu thật là hoàn toàn xa lạ, chưa nghe ai nhắc tới bao giờ.

Bình-Liêu-Hồ nhìn thấy hai người ngờ ngẩn không nói lời nào, muốn đánh tan bớt sự nghi ngờ, vội vàng thay đổi thái độ. Hắn cải cặp bút phan quan vào lưng rồi ăn cần chạy lại bên cạnh Đơn-Dương-Tử Mã-Ngọc, cười một tràng dài, tỏ ý vẫn vẫn nói thêm:

— Mã Đạo-Trưởng, thật là dịp may hiếm có và cũng là một vinh dự vô cùng to lớn cho bọn tôi, được kết bạn cùng Đạo-Trưởng.

Vừa nói hắn vừa chia bàn tay ra để bắt tay cùng Mã-Ngọc.

Mã-Ngọc trong lòng thấy háu hoan cảm khoái, vì cho ba anh em họ Tam đã có thành tâm thiện chí muốn cầu thân với mình nên vội đưa tay ra nắm lấy.

Nhưng thỉnh lình Mã-Ngọc cảm thấy lòng bàn tay đau buốt như bị gai đâm và tê rần nên cả sự vội vàng thật lại. Bình-Liêu-Hồ vừa bước ra đã nhảy phóc ra sau xa trên to trước ngõ thẳng tới, rồi ngất mặt cười trừ ra về đặc chí làm.

Mã-Ngọc đang hoay nghi chưa hiểu ra sao, vội vàng xoa bàn tay ra xem thấy trên các đường chỉ có 5 lỗ nhỏ nhỏ, máu bầm đen đang rỉ rả chảy ra.

Nguyễn Bình-Liêu-Hồ đã có dụng ý từ trước. Trong lúc đang giả ngộ tìm lời đưa đây đánh lạc hướng đối phương, hắn đã len lén thò tay vào bọc thủ trước 5 mũi kim độc. Đây là loại kim khí cực nhỏ, ở đầu nhọn có lẫn loại thuốc độc vô cùng. Nếu thuốc này nhiễm vào máu sẽ rút dần về tim, và trong 6 giờ chết ngay, vô phương cứu chữa.

Trong lúc sinh em Mĩ-Ngọc đang ngằn người suy nghĩ về cái tên Tam-Hắc-Miêu quá xa lạ Bành-Liêu-Hồ len lén kẹp trước mũi kim này vào kẽ ngón tay rồi nhảy lại bắt tay Mĩ-Ngọc.

Theo quy luật vô lâm, bất cứ trong trường hợp nào, nếu hai bên đang giao đấu mà đồng âm khí hại nhau thì sẽ bị miệng đối khinh miệt phi báng? Cho nên muốn thành tiếng lỵ, Bành-Liêu-Hồ cố dùng lối bắt tay thân thiện, dấu kim đâm lủng tay người, mà đồng bọn không ai ngờ đến.

Xưa nay Bành-Liêu-Hồ đã ra tay sát hại không biết bao nhiêu kẻ địch đến nỗi được nổi danh là Thiên-thủ Nhân-độ, phần nhiều là nhọc & môn âm khí vô cùng ác độc này.

Còn Đôn-Dương-Tử Mĩ-Ngọc vốn là một bậc chơn tu lúc nào cũng lấy chữ từ bi bác ái làm đầu. Huống chi Đạo-Trưởng là thủ lãnh một danh môn chính phái quan trọng, dưới tay còn nhiều người sư đệ tánh nóng nung nổi cho nên chính mình lúc nào cũng xử thế hết sức ôn hòa nhã nhặn để nêu gương tốt cho kẻ dưới. Vì vậy mà Mĩ-Ngọc không bao giờ có thể nghĩ hay ngờ vực Bành-Liêu-Hồ dụng tâm lừa bịp để ám hại mình.

Trong lúc hai người bắt tay nhau, Bành-Liêu-Hồ cố siết thật mạnh để tỏ tình thân mật để che mắt người ngoài, đồng thời đẩy mạnh các mũi kim ghim sâu vào da thịt.

Khi Mĩ-Ngọc thấm đau giết tay ra thì kim độc đã đâm lút tới xương. Bành-Liêu-Hồ cũng phi thân nhảy lui ra sau trên mười bước.

Khưu-xứ-Cơ thấy từ chuyện oán thù đổi thành bạn thân, trong dạ cũng mừng thầm nên hân hoan theo dõi hai bên đang bắt tay nhau để tỏ tình thân mật. Đến chừng thấy Mĩ-Ngọc buông tay, mặt mày thất sắc, thì biết ngay có việc bất thường nên hơi hãi-hội lớn:

— Đại ca, vì sao thế?

Mĩ-Ngọc quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Bành-Liêu-Hồ hét lớn:

— Mi quả đồ man trá. Tại sao mi dùng kim độc hại ta? Rõ đồ khôn nan.

Nạt chưa dứt lời, Mĩ-Ngọc đã tung mình lao vút thẳng về phía Bành-Liêu-Hồ.

Suốt mấy chục năm trời nổi gót sư huynh hành hiệp khắp thiên hạ, Khưu-xứ-Cơ thấy Mĩ-Ngọc lúc nào cũng nhân từ điềm đạm, luôn luôn dùng thái độ hiền hòa đối xử với mọi người. Mặc dù đối phương có tình khêu khích muốn gây sự, sư huynh cũng dùng biện pháp "đi hòa vi quý" để giải quyết.

Thế mà hôm nay Đại Sư huynh đã lớn tiếng mắng nhiếc mạt chửi bình tình đồng thời dùng tư thế "Tam hoa tụ đỉnh" một thế vô công lợi hại của bản môn đã tấn công quyết liệt, cố ý hạ sát đối phương thì cũng có thể đoán được mức căm thù của Đại sư huynh đã nổi lên đến một mức độ quá ư mãnh liệt.

Tuy chưa biết rõ nguyên nhân, và cũng chưa phát giác được một cử chỉ nào khác lạ của đối phương, nhưng khi nghe Đôn-Dương-Tử Mĩ-Ngọc quát nói thì mọi người cũng đoán biết là Đạo-Trưởng đã làm mưu bị ám toán.

Tuy nhiên không một người nào biết được Bành-Liêu-Hồ ám toán bằng cách gì.

Nóng ruột quá, Trường-Xuân-Tử Khưu-xứ-Cơ múa kiếm tung mình lao vút thoro chém luôn mấy nhát vào mặt Bành-Liêu-Hồ khi thế vô công mãnh liệt.

Bành-Liêu-Hồ vội vàng rút đôi phản quan bút múa lên để chống đỡ. Nhưng vì luồng kiếm sau cùng của Khưu-xứ-Cơ đã vận hết mười phần công lực chém xéo một cách vô cùng khốc liệt cho nên đánh bật một chiếc phản quan bút văng lên, rồi lạnh lẽo đưa tay nắm chặt lấy, trọn mắt hét lớn:

— Buông ra lập tức.

Lúc này mới thấy rõ tài nghệ của Khưu-xứ-Cơ quả là một tay có bản lĩnh tuyệt luân, tiềm tàng một nội lực khủng khiếp. Chỉ một cái dang tay của Trường-Xuân-Tử mà khiến cho Bành-Liêu-Hồ phải chuyển vận cả gân sức vào cánh tay cố giữ lại.

Một bên giết đi, một bên giằng lại, nhưng chẳng một chấp thỉnh lnh một tiếng "rắc" nổi lên nhaoáng lửa sáng ngời, cây thiết bút đã bị gãy tung làm hai đoạn, mỗi người nắm một nửa.

Khưu-xứ-Cơ cất tiếng khen lớn:

— Khá lắm, khá lắm.

Khen xong Đạo-Trưởng chuyển kiếm từ tay mặt qua tay trái quay tròn một vòng. Thanh kiếm rít gió vu vu lộng lên sả vút vào người Bành-Liêu-Hồ. Bành-Liêu-Hồ đưa bút phản quan cứu lại rằng sức đỡ mạnh lên nghe "chát" một tiếng lạnh người. Cánh tay của y tế rắn hình như muốn rơi mất. Bắp thịt đau nhức không thể tả; từ lúc đó Bành-Liêu-Hồ thấy tứ chi bủn rủn mất hẳn nhưê khi thoái lui ra ngoài lẩn tránh.

Lúc này Sa-Thông-Thiên và Lương-Tử-Ông vây Mĩ-Ngọc, Âu Dương Công-tử và Hậu-Công-Hải đứng ngoài thị sát. Thấy Bành-Liêu-Hồ yếu sức hai người nhất loạt xông vào trợ chiến.

Khuru-xư-Cơ vung kiếm chống cự cả ba, bụng nghĩ thầm:

— Không biết bọn này hội họp tại đây để làm gì, nhưng có vẻ không được quang minh chính đại. Từ ngày ta giúp chiến cùng Giang-Nam Thất Quái đến nay chưa gặp kẻ nào xứng đáng. Địch này ta sẽ thi thố tận lực thử xem sao.

Nghĩ thế nên Khuru-xư-Cơ cảm thấy vô cùng phấn khởi, tinh thần hào hứng thêm, cánh tay múa tít như chong chóng trờng kiếm loang loáng như sao sa, càng lâu càng kỳ diệu, càng đánh càng dững mãnh.

Tuy một mình chống lại ba cao thủ nhưng Khuru-xư-Cơ vẫn giữ phần thắng lợi. Trái lại Đơn-Dương-Tử Mã-Ngọc cảm cực với hai người nhưng lực lượng đã suy giảm mỗi lúc càng thêm số rệt. Không phải Mã-Ngọc kém thua về võ thuật hay nội công, nhưng ngặt vì bàn tay đã bị trọng thương, thuốc độc ở đây đã thấm dần vào máu, khiến bàn tay mặt của Đạo-Trưởng đã trở màu đen sừng yù như quả Phật thù, hành hạ và đau nhức không thể nào tả xiết. Đạo-Trưởng phải vừa đánh vừa vận dụng toàn lực công phu, vận khí lên cánh tay để chống đỡ khiến cho chất độc không thể lan dần lên và xâm nhập vào tim, vì vậy cho nên sức lực phải tiêu hao gấp mấy lần khi bình thường.

Thấy thế Âu-Dương Công-Tử và Hậu-Thông-Hải cả mừng tấn công thêm, ráo riết khiến cho nguy cơ của Mã-Ngọc đã gần đến bên hồng rỗi. Mã-Ngọc càng dùng sức bao nhiêu thì độc được càng loang tóe máu mau chóng bấy nhiêu.

Vì vậy mà Mã-Ngọc đang háng hái chiến đấu bỗng không đứng nổi phải ngồi xếp xuống đất, dùng tay đầu ấp trên ngực, cố vận nội công ngăn chặn không cho độc được lan chạy vào tim, còn tay kia thì múa tít lên chống đỡ với đối phương. Như thế từ thế công đã biến thành thế thủ để cầm cự chờ qua khỏi chứ không mong gì thắng được.

Hai thứ binh khí của Lương-tử-Ông và Sa-thông-Thiên đang dùng toàn là loại vô cùng đặc biệt, khác hẳn những thứ thường.

Lương-tử-Ông múa một thanh tiêu đao, vừa dài vừa nhọn, đánh đâm bốn mặt, biến chuyển phi thường. Các thế võ được luôn luôn thay đổi, kỳ ảo vô cùng, đao múa đến đâu, gió rít, nghe rợn gáy đến đấy.

Còn Sa-Thông-Thiên thì dùng một cái chèo bằng sắt rất nặng, đã lớn bằng mà còn dài dằng dặc. Mỗi khi họ Sa-vũ lộng lên thì phát gió ào ào mắt mặt.

Sau khi chống đỡ được vài mươi hiệp Mã-Ngọc đã mệt nhiều, hơi thở dồn dập, một cánh tay múa may đánh đỡ lui tới như Rồng bay

Phượng lượn, như dần dần đã chận bớt, tốc độ giảm, kinh lực cũng yếu bớt đi, vòng chiến mỗi lúc càng thu hẹp.

Vì Mã-Ngọc phải đồng thời ứng phó hai mặt. Mặt trong thì độc được hoành hành, mỗi lúc càng tăng thêm, phải cố vận dụng hết nội công để chống lại không cho thấm vào tim. Bên ngoài thì hải cường địch đang sung sức, bay nhảy múa men, tấn công không ngừng.

Cả hai mặt tinh thần thế xác do đó mà giảm sút. Hơn nữa Mã-Ngọc phải ngồi yên một chỗ không di động được cho nên mất rất nhiều lợi thế. Mỗi phút trôi qua, nguy cơ càng đến gần chưa biết còn bao lâu nữa là kiệt quệ.

Khuru-xư-Cơ vừa múa kiếm chống giữ ba mặt đối thủ, nhưng lúc nào cũng dăm dăm xem chừng về phía Mã-Ngọc. Thấy trên đầu Sư huynh mình khói bốc lên ngùn ngụt, nội lực suy giảm quá nhiều mà hơi thở mỗi lúc càng thêm dồn dập thì nóng lòng muốn tìm cách đánh bại bọn này để kịp thời tiếp cứu.

Nhưng ngặt vì ba tên toàn là những tay bản lãnh kinh người có tâm bản riết không chịu hở tay chút nào, nên Khuru-xư-Cơ không làm được như ý muốn.

Kề trong ba người tuy Hậu-Thông-Hải có phần kém sút, nhưng trái lại Âu-Dương Công-tử thì bản lãnh lại trội hơn gấp bội. Cả ba người đã biết rõ thâm ý của Khuru-xư-Cơ cho nên càng cố sức vây chặt và tấn công liên tiếp. Cho nên Xư-Cơ lúc đầu đang thắng thế bỗng xuống dần ngang tài đồng sức, rồi lần lần lâm vào thế hạ phong rõ rệt.

Từ này đến giờ Dương-Thiết-Tâm đứng ngoài vòng chiến không dám xông vào vì tự xét tài lực mình kém chỉ lại thêm vết thương trên vai quá trầm trọng đang hành nhức ê ẩm cả người. Đến khi thấy Xư-Cơ đi sút sức và thất thế dần dần, Dương-Thiết-Tâm quá nóng ruột không đành nổi, vác ngọn thương rắng sức bình sanh dăm mạnh vào sau lưng Âu-Dương Công-Tử.

Khuru-xư-Cơ vừa trông thấy vội quát lớn:

— Dương lão đệ, hãy dừng tay, đừng động tới hần mà nguy hiểm đấy.

Nhưng cấp thời lúc ấy, Âu-Dương Công-Tử đã xoay mình tung một ngọn cước đá phăng ngọn thương gãy, làm hai đoạn rồi tiện đà đạp luôn một đạp trúng Dương-Thiết-Tâm ngã nhào trên mặt đất.

Thình lình có tiếng võ ngựa từ xa phi lại dồn dập một đoàn kỵ binh vừa xuất hiện tiến tới gần, đi đầu là Triệu-Vương Hoàng-nhan-Liệt và Tiểu-Vương-Tử Hoàng-nhan-Khang.

Hai người go cương đứng lại, đưa mắt quan sát qua tình hình Hoàng-nhan-Liệt vừa trông thấy Triệu-Vương-phí Bao-Tích-Nhược đang còn ngồi trên mặt đất thì chỉ xiết nổi vui mừng; vội vàng thúc ngựa đến gần đón mừng trở về. Nhưng khi Triệu-Vương vừa cúi xuống bỗng có một lưỡi dao xé gió chém phắt vào cổ họng. Hoàng-nhan-Liệt thất kinh vội tung mình ra sau né tránh và ngo ngác nhìn lại xem kẻ nào đi chém mình.

Bên cạnh Bao-Tích-Nhược có một cô gái mặc áo đại hồng, mặt mày xinh đẹp nhưng khi thế hiện ngang, đang trợn mắt nhìn Hoàng-nhan-Liệt, vừa múa dao tiêu công theo lần nữa — Cô gái ấy là Mộc-niệm-Từ.

Mấy đứa quân hầu thấy vậy vội vàng xông tới đánh Mộc-niệm-Từ. Triệu-Vương Hoàng-nhan-Khang vừa thoáng thấy Sư phụ mình là Khuru-xứ-Cơ đang bị mấy người vây đánh có phần sút thế nên vội vàng quát lớn:

— Xin chớ vj dùng tay. Cũng là người trong nhà cả, sao lại đánh nhau.

Hoàng-nhan-Khang phải hô hét kêu gọi ba bốn bạn, mọi người mới đứng tay nhảy ra khỏi vòng chiến.

Hoàng-nhan-Khang tiến tới trước mặt Khuru-xứ-Cơ chấp tay cúi đầu thi lễ và thưa rằng:

— Con xin bái kiến Sư-phụ. Luôn tiện xin giới thiệu cùng Sư-phụ những vị này đều là các võ lâm tiền bối được chiêu vơi của Phụ-Vương con về giúp Triệu-Đình.

Khuru-xứ-Cơ chẳng đáp lại, chỉ hừ một tiếng rồi rào bước chạy lại phía Sư-Huynh Mã-Ngọc. Nhìn thấy bàn tay Mã-Ngọc đã sưng vù và bầm đen như mực, Khuru-xứ-Cơ thất kinh vội vàng vạch áo lên xem thì ra độc khí đã lan dần lên quá nửa cánh tay rồi. Khuru-xứ-Cơ đập chân lắc đầu than nhỏ:

— Trời ơi sao mà độc đến thế.

Rồi quay về phía Bành-Liêu-Hồ, lão đạo trưởng nói:

— Xin vui lòng cho xin chút thuốc giải độc để lập cứu chữa cho Sư-Huynh tôi.

Bành-Liêu-Hồ nghì bụng:

— Tên này sắp chết. Minh sắp gỡ xong bới một mũi nhọn đáng sợ. Lẽ nào lại đưa thuốc giải cứu hẳn dễ sau này hẳn trở lại giết mình hay sao.

Suy nghĩ như vậy, Bành-Liêu-Hồ phân vân làm thành không đáp.

Đon-Dương-Tử Mã-Ngọc vừa rảnh tay không bị đối phương vây khốn đã tập trung hết nội lực vận sức chống lại với vết thương cho nên độc được bị đẩy dần trở lại không còn lan rộng thêm mau lẹ như khi trước nữa.

Hoàng-Nhan-Khang vội chạy tới trước mặt Triệu-Vương-phí miệng gọi:

— Mã-ông hai cha con đi tìm kiếm khắp nơi bây giờ mới gặp được má. May quá má chẳng hề gì.

Đào-Tích-Nhược không ngờ lại quay đi nơi khác lạnh lùng nói:

— Con định bắt Mẹ trở về đây sao. Mẹ nói thật, không bao giờ Mẹ chịu trở về Vương Phủ đâu nữa.

Nghe câu nói này Hoàng-nhan-Liệt áp tai hỏi nhỏ:

— Minh nói sao!

Hoàng-nhan-Khang nói tiếp:

— Phụ-Vương, nó còn hiền như mẹ sáng, không còn bình tĩnh nữa. Bao-tích-Nhược đưa tay chỉ vào Dương-thiết-Tâm và bảo Hoàng-nhan-Liệt:

— Mi đã lừa dối ta ngày trước, chớng ta vẫn còn sống rành rành đó, lại sao mi bảo đã chết rồi. Giờ đây đã đứt khoát. Dầu gươm dao kẻ cõ ta cũng chẳng rời chõng. Hoặc sau này có lệnh đến nơi góc biển chân trời, ta cũng quyết định đi theo chõng đầu vợ đó. Đừng hõng lường gạt hay dùng cường lực dọa ta nữa không xong đâu.

Hoàng-nhan-Liệt lặng người trước lời nói quả quyết của Bao-tích-Nhược, chỉ đứng yên mở mắt nhìn, chưa biết mở miệng nói sao. Nhìn qua bên trái, thấy Lương-từ-Ông đang ngó mình, Hoàng-nhan-Liệt đưa mắt làm hiệu. Lương-từ-Ông hiểu ý, bên vung tay ba mũi đinh độc rít gió lao mạnh về phía Dương-thiết-Tâm, nguy hiểm phi thường.

Lương-từ-Ông là tay lừng danh về môn phóng ám khi trăm lần chẳng bao giờ sai. Cứ như chất độc trong chiếc đinh này thì một mũi cũng đủ kết liễu một mạng người. Nay hẳn phóng luôn một lần cả 3 mũi, nhắm vào 3 nơi quan trọng trên châu thân Dương-thiết-Tâm, thì đâu tài thánh cũng không làm sao thoát khỏi.

Khuru-xứ-Cơ thoáng thấy đinh độc bay mau quá sức không có cách nào chống đỡ, mà Dương-thiết-Tâm cũng không có đủ sức để tránh né được.

Trống khi vạn tử nhất sinh, Khuru-xứ-Cơ bên chụp lấy một lên quần hầu đang đứng bên cạnh Hoàng-nhan-Liệt quăng đại vào khoảng

giữa để chặn lại. Ba chiếc đinh đã ghim trọn vào người tên lính; hắn không kêu được một tiếng, chỉ nấc lên ăng ọc, dẫy một cái rồi lịm chết ngay.

Lương-tử-Ông, nhìn thái độ của Triệu-Vương đã thấu hiểu muốn thụ phục được vợ, trước hết phải thanh toán chồng. Một khi chồng cũ đã chết thật thì không lý do gì mà Triệu-Vương-phỉ còn từ chối không trở về Vương-Phủ nữa.

Hắn phóng ba mũi đinh Thấu-cốt trong dạ đinh mình thế nào cũng lập được công to, đang hờn hờ chờ xem kết quả thì bỗng đầu Khuru-xú-Co đã ném tên lính giải thoát cho Dương-thiết-Tâm trong nháy mắt. Lương-tử-Ông tức quá chỉ găm lên một tiếng lao đầu tông mạnh vào người Khuru-xú-Co.

Trong lúc ấy Bình-liệu-Hồ cũng không chịu cấp thuốc giải độc cho Khuru-xú-Co và đồng thời muốn bắt được Triệu-Vương-phỉ đem về cho Hoàng-nhan-Liệt tăng công. Vì vậy nên hắn vội cúi đầu chui ngay vào phía dưới, đưa tay nắm chặt tay Dao-tích-Nhược lệ như ở xốt gà.

Trong lúc thập phần nguy cấp, Khuru-xú-Co liền vùng mũi kiếm đón sẵn chờ đầu Lương-Tử-Ông lao đến, rồi chém phật ngang một nhát lạnh như gió thổi để chặt đứt cánh tay của Bình-liệu-Hồ.

Cả hai lật đật tung người nhảy vọt ra xa để tránh hai ngọn đòn Tuyết kỳ này. Nếu chạm một ly cả hai đều tàn mạng.

Khuru-xú-Co bước tới vài bước, đứng trước mặt Hoàng-nhan-Khang thiết lộ:

— Súc sinh, đã 18 năm qua, mi nhận kẻ thù làm cha. Việc này còn tha thứ được vì hậu sinh chẳng hiểu rõ ngọn ngành.

Ngày nay cha ruột mày đã tới đó, sao mày chưa chịu nhận rõ thật là đồ vô liêm sỉ.

Trong đêm qua Hoàng-nhan-Khang đã được mẹ kể lại, tuy trong lòng ngờ vực nhưng cũng đã hiểu được 8 phần 10. Hôm nay Sư phụ lại càng bảo y như thế thì hiển nhiên sự thật đã quá rõ ràng. Không còn gì nghi ngại nữa.

Nhưng hắn nhìn thấy Dương-Thiết-Tâm quá lam lũ, quần áo hầu như đầy bụi đất, máu me không có vẻ gì đáng là người thân sanh ra mình, trái lại trước mặt hắn, Triệu-Vương Hoàng-nhan-Liệt uy vũ hiển ngang, cân đai rõ rõ, nhất hồ bá ứng, tột bực giàu sang. Hai bên cách biệt nhau một trời một vực. Nếu theo cha để phụ cha nuôi, thì còn đâu là danh vọng vàng son nữa.

Sư so sánh lý đã khiến cho Hoàng-nhan-Khang quyết định chọn lấy một đường thủ lợi cho mình. Hắn nhìn Khuru-xú-Co thưa rằng:

— Xin sư phụ đừng tin lời nói thiên hạ. Đệ tử cầu mong Sư phụ cứu giùm mẫu thân về phủ càng sớm càng hay.

Khuru-xú-Co nghe nói, máu giận tràn hồng, trợn mắt quát to:

— Mày đã theo bà vinh hoa, chấp nê không chịu thức tỉnh, có khác nào bọn súc sinh, như hàng thú vật. Ta đâu nhận mày đệ tử nữa.

Bình-liệu-Hồ đưa mắt nhìn hai thầy trò gay gắt cùng nhau. Còn Hoàng-nhan-Khang thì nhận thấy lúc này sư phụ cũng ở vào thế bị động cho nên trong lòng cũng không còn nể nang như xưa nữa.

Khuru-xú-Co thấy Bình-liệu-Hồ cứ chòng chọc nhìn mình với cặp mắt xoi mói, thì khí giận lại bùng lên trong huyết quản hét lớn:

— Đồ súc sinh, phen này ta cho mi ném mũi lợi hại.

Miệng nói tay vùng kiếm đâm vút vào cổ họng hắn như một luồng gió lốc.

Bình-liệu-Hồ vội vàng trần qua né tránh.

Từ ngày theo đệ tử của Khuru-xú-Co, Hoàng-nhan-Khang đối với sư phụ một niềm kính mến kính vị tài và mến vị đức. Đối với Hoàng-nhan-Khang, Khuru-xú-Co là một người mẫu mực để mình học hỏi suốt đời, từ vô công cho đến cách ăn ở. Hôm nay sư việc đã xảy ra quá đột ngột và phủ phàng. Hoàng-nhan-Khang tự nghĩ, cứ như câu chuyện này thì sư phụ không thể dung tha cho mình được. Rồi từ sự đã đi đến thế nước liều. Bây giờ Hoàng-nhan-Khang chỉ mong một điều là mượn tay Bình-liệu-Hồ để thanh toán thầy còn hơn là phục tùng mệnh lệnh của ông để thân một kẻ nghèo khổ không ra gì làm cha đẻ, rồi bỏ hết cả chức tước vinh hoa của đời sống hiện tại.

Hoàng-nhan-Khang đã chủ tâm mong mỏi như vậy, nên trong lòng cứ van vái thế nào cho Bình-liệu-Hồ thắng được keo này.

Một lát sau, Khang càng vui mừng hơn nữa khi thấy Sâm-Tiên-Lão-Quái Lương-Tử-Ông đã xông vào trợ chiến và chém phật được một lần dao qua cánh tay mặt của Khuru-xú-Co. Nhất dao tuy nhẹ nhưng máu đã chảy và Khuru-xú-Co đã thấy nao núng, bết hừng hồ hơn lúc đầu.

Đơn-Dương-Tử Mĩ-Ngọc ngồi xếp bằng trên cỏ, vận dụng nội công để trục xuất chất độc trong người, thấy Khuru-xú-Co đã bị thương có mỗi yếu thế nên thò tay vào bọc lấy một chiếc pháo lưu tinh tung bỗng lên không trung. Chiếc pháo biến thành một làn khói xẹt thẳng lên cao

đi nô tung ra, tỏa ánh sáng rực rỡ trên nền trời xanh xám, rọi đều khắp bốn phương.

Đây là một dấu hiệu đặc biệt của phái Toàn-Chân dùng để liên lạc với nhau lúc cần thiết.

Bành-Liêu-Hổ vừa trông thấy viên lưu tinh nổ bung ra như bóng cái đã vỡ kêu lớn :

— À, giới, tề ra bọn này dùng ánh hiệu cầu cứu lẫn nhau đây mà.

Vừa nói xong hắn ra hiệu cho Sa-Thông-Thiên rời bỏ Khuru-xứ-Cơ xông vào tấn công Mã-Ngọc, quyết hạ sát cấp tốc vị trưởng môn Toàn-Chân phải trước khi đồng bọn tới kịp.

Nhưng vừa ngay lúc đó, từ phía Tây-Bắc cũng có một luồng khói trắng xẹt lên rồi nổ bung ra, ánh sáng tỏa ra sáng rực cả một vùng.

Khuru-xứ-Cơ thấy Vương-xứ-Nhất đã trả lời hướng ứng thì trong bụng đã vững vàng, vội chuyển kiếm sang bên tay trái tung lên mấy vòng, nhảy đến gần Sư-huynh Mã-Ngọc, chém luôn một hơi trên mười nhất, áp đảo phe địch phải rút lui xa đây trên 8 thước.

Mã-Ngọc cũng cảm thấy tâm tư vô cùng phấn khởi, đưa tay chỉ về hướng ấy và bảo Khuru-xứ-Cơ :

— Chúng ta tạm lui về phía đó.

Dương-Thiết-Tâm và Mục-niệm-Tử cảm khi giới bảo vệ Bao-Tích-Nhược, diu nhau chạy trước. Hai vị Đạo-trưởng Toàn-Chân phải nối bước đi liền theo sau, vừa đánh vừa chạy.

Quý-Môn Long-Vương Sa-Thông-Thiên muốn dùng thuật khinh công bay tới trước cản lại, nhưng ngặt vì Khuru-xứ-Cơ khai triển kiếm pháp chặn hậu không tìm sao thoát qua được, phải đành đuổi kẻ theo sau rồi.

Một chập sau Mã-Ngọc và Khuru-xứ-Cơ đã đến vừa đúng vị trí có dấu hiệu của Thiết-Cước-Tiên Vương-xứ-Nhất.

Khi tới người đầu trước cửa diêm, đảo đặc nhìn xung quanh không thấy bóng Vương-xứ-Nhất ở đâu hết nên trong lòng lo sợ, cũng spy nghĩ :

— Rõ ràng dấu hiệu lưu tinh phát xuất từ chỗ này sao đến đây không thấy ra tiếp viện, hay có việc gì bất trắc vừa xảy ra chăng.

Rồi không chần chờ nữa, hai người cũng đưa tay xô cửa diêm bước vào. Mã-Ngọc thấy Sư Đệ Vương-xứ-Nhất đang chống gậy bước chậm chậm, có vẻ nề nề như người mang trọng bệnh.

Cả ba nhìn nhau ngạc nhiên vô cùng. Người nào cũng là tay aịch hùng quân thế, vô công trộm đời, thế mà ai cũng có vẻ như bị thương, thần sắc nề nề như đã quá kiệt sức.

Ach em đang nhìn nhau chưa kịp hỏi thăm, thỉnh linh thấy Âu-Dương Công-Tử phi thân đuổi kịp đến kề bên hông. Khuru-xứ-Cơ vội nhìn Dương-thiết-Tâm gọi lớn :

— Dương lão đệ hãy tạm tránh vào bên trong. Ngoài này để ta lo liệu.

Nhưng Triệu-Vương Hoảng-Nhan-Liệt vừa chạy tới nơi hét lớn :

— Bọn bay biết điều hãy trả vợ ta, ta sẽ rộng lòng tha chết cho cả bọn. Nếu không đừng hòng chạy thoát.

Khuru-xứ-Cơ trợn mắt, lăm lăm thanh trường kiếm, đứng chặn tại cửa đồng đặc nói :

— Bọn ta đâu có cần một thàng moi Kim tha chết mà hồng mửa mồi. Đồ ăn cướp vợ người ta mà không biết xấu.

Quát chưa dứt lời, Khuru-xứ-Cơ đã phóng vút một lưỡi kiếm ngay người Hoảng-nhan-Liệt.

Hoảng-nhan-Liệt thất kinh hồn vía, tay chân luống cuống không biết xoay xở tránh đỡ lối nào, sắp nguy đến nơi. Đồng đầu Bành-Liêu-Hổ xông ra gạt được đường kiếm lợi hại ấy giải thoát cho Triệu-Vương. Kế đó cả bọn đồng tới nơi, cùng a vào bao vây, tấn công mãnh liệt.

BAO TÍCH-NHIƯỢC TUẦN-TIỆT TRỌN TÌNH XUA

Mặt dù đã lấm vào bước đường cùng, xung quanh toàn là những tay cao thủ bao vây, sức lực có phần suy giảm, nhưng Khưu-Xử-Cơ vẫn đứng nhiên chông đỡ không hề nao núng, đường kiếm loang loáng như vạn ánh sao sa, hào quang tỏa xung quanh bao bọc khắp mình như tường đồng vách sắt. Cả bọn Sa-Thông-Thiên đều phải thâm cảm phục.

Dương-Thiết-Tâm vừa đưa vợ trốn được vào trong điểm nhân ra thấy tình hình nhĩ vị đạo trưởng đã vô cùng nguy ngập thì nghi bụng rằng :

— Thật cũng vì ta mà nhọc lòng hai vị, đến nỗi giờ phút này sắp nguy đến tánh mạng. Nếu các vị Đại-kiểm-khách có rũi mệnh hệ nào thì lỗi của ta không khi nào chuộc được.

Nghi như vậy Thiết-Tâm diu vợ ra đứng trước cửa cất tiếng gọi lớn :

— Xin Quý vị dừng tay. Việc này do vợ chồng ta gây nên. Hai vị Đạo-trưởng hoàn toàn vô can hệ. Ngày hôm nay chúng ta quyết cùng nhau đồng chết để thanh toán hận thù.

Hãy xem đây.

Nói xong Dương-Thiết-Tâm cảm lấy mũi thương đã bị gãy, lúc giáng cơ cũng Hoàng-Nhan-Khang khi nãy, quay ngược lại kề ngay ngực thọc mạnh vào. Mũi thương lút gần hết trọng lòng ngực, máu phụt có vôi như suối chảy. Dương-thiết-Tâm loạng choạng vài cái rồi từ từ ngã gục xuống.

Bao-Tích-Nhiược vẫn giữ bình tĩnh như thường, mặt hoa không hề xúc động, cúi xuống đưa bàn tay búp măng trắng như ngọc sen nắm lấy mũi thương rút mạnh khỏi ngực chồng, sụp xuống ôm chặt lấy Thiết-Tâm rồi trừng trừng nhìn thẳng vào mặt Hoàng-nhan-Khang đang nép mình đứng bên cạnh. Hoàng-Nhan-Liệt nói từng tiếng vừa thiết tha vừa bi đát, ai nghe qua cũng như xé nạt cõi lòng :

— Khang con, đến giờ phút này mà con vẫn không chịu nhận nhận cha ruột của con sao, hừ Dương-Khang ?

Giọng chằng chịt nhưn Khang, chớ một chấp, thấy hân vẫn lặng

thình không đáp, nàng phục xuống ôm chầm lấy Dương-thiết-Tâm gào lên thảm thiết :

— Chàng ơi ! Thiết-Tâm chàng hỏi Hỷ chờ đợi em theo cùng VI em mà chàng phải thác oan. Phận em đã lỗi đạo, ngày nay chỉ còn cái chết để đền bồi. Duyên tình kiếp này đã dang dở, xin công nhau gặp lại kiếp tái sanh.

Kể lẽ cùng chồng xong, Bao-tích-Nhược ngược nhìn con như để in thật hình ảnh sự trước giờ ly biệt rồi nước mắt nói thêm :

— Khang ơi, ngày nay cha mẹ cũng chết, con chờ quên lấy hận này nơi chín suối mẹ cha vẫn hướng về con. Sao con đành nhẫn tâm như vậy hờ con ?

Đến đây nàng xúc động quá, nấc lên mấy tiếng vùng ngay dậy, kẻ mũi thương vào bụng rồi nằm sấp xuống cho xác thẳng vào, ruột, tụy vận theo chồng.

Hoàng-nhan-Khang vội vàng nhảy xổ lại, miệng kêu má má mấy tiếng rồi ôm lấy mẹ đỡ dậy. Mũi thương đã ngập lút vào bụng, Bao-tích-Nhược đã mềm nhũn, đôi mắt đã lờ mờ hơi thở gần dứt quãng. Hoàng-nhan-Khang dấm ngực kêu trời khóc rống lên rồi gục xuống đất bên xác mẹ.

Khuru-xứ-Cơ vốn am thạo về y lý, đến gần hai người để xem lại vết thương họa may còn có cơ cứu chữa được chăng. Nhưng cả hai đều bị đâm trúng chỗ quá hiểm yếu, mũi thương lại lút quá sâu, nên Đạo trưởng chỉ biết lắc đầu, búi người thờ dài, mắt chớp chớp rướm lệ.

Hoàng-nhan-Khang ôm thấy mẹ khóc gào thảm thiết, Mọc-niệm. Từ ôm xác cha nấc lên từng hồi, khiến mọi người nghe qua phải cảm động bồi hồi.

Khuru-xứ-Cơ thấy Dương-thiết-Tâm chưa chết hẳn, hân ghê xuống tận mặt bện hỏi nhỏ nhỏ :

— Dương lão đệ, trước khi từ giã bạn già này về bên kia thế giới cùng người vợ thủy chung, lão đệ có muốn dặn ta điều gì không? Nếu có, lão nguyện làm vừa lòng lão đệ.

Dương-thiết-Tâm đưa cặp mắt nhìn lão liến, sắp trả lời bỗng đầu có tiếng chân người đang xa dần đập chạy lại. Ai nấy đều ngạc nhiên nhìn về phía ấy Quách-Tĩnh cùng Giang-Nam Lục-Quái đang hối hả bước vào.

Nhắc lại trên đường về Quách-Tĩnh có kể đầu đuôi câu chuyện

cho các vị sư phụ nghe và nói rõ hiện nay Vương-xứ-Nhiết đang bị trọng thương nằm điều trị tại quán trọ chờ người mình đem thuốc về. Chu-Thông bàn nên đưa nhau về điểm trước để gặp Vương-xứ-Nhiết. Vì vậy nên 7 người vừa đi đến, ngay sau khi tấn thăm kịch vừa xảy ra trước mắt.

Khi vừa đặt chân vào cửa quán đã thấy dù mặt bọn khí hôm. Ai nấy giật mình chuẩn bị vũ khí đề ứng phó. Nhưng nhìn vào phía trong lại thấy hai người một nam một nữ đang nằm bất động trên nền nhà, thân mình đầy máu, mẹ lại lẳng lẳng chưa hiểu việc gì.

Bỗng thấy có Khuru-xứ-Cơ cũng đứng đó thì Lục-Quái càng ngạc nhiên, chưa tưởng tượng được nguyên nhân vì sao ra có sự.

Quách-Tĩnh vừa trông thấy Dương-thiết-Tâm nằm trên vũng máu vội nhay đèn ôm đại rồi gào lên :

— Trệt ơi Dương Thúc phụ làm sao nên nỗi này ?
Dương-thiết-Tâm tuy bị thương quá nặng nhưng chưa đến nỗi chết liền, khi nghe tiếng Quách-Tĩnh mở mắt ra nhủ, vui mừng có niềm cười bàu :

— Cháu ơi ! xưa kia cha cháu cùng chú có ước hẹn nếu sanh trai trai hay hai gái thì cho chúng cháu kết hôn bè bạn. Nếu một trai và một gái thì kết nghĩa vợ chồng. Ngày nay con chú nó hư hỏng rồi, chú chỉ còn một gái nuôi, thấy nó muốn phần hiếu thuận nên chú cũng xem nó... như con... con đẻ.

Rồi hướng về Khuru-xứ-Cơ, Dương-thiết-Tâm theo thảo nói :

— Nghĩa huynh lão đạo trưởng, xin nghĩa huynh thay mặt đưa em xin số này, gây dựng đùm cho đôi trẻ nên duyên cầm sắt, đầu chết xuống tuyến dài em cũng ngậm cười nên chấp suối.

Khuru-xứ-Cơ cúi đầu ghé tai xuống tận mặt Dương-thiết-Tâm mới nghe rõ. Nghe xong, Đạo trưởng trang trọng chấp tay đáp :

— Dương Lão đệ, em cứ yên tâm nhắm mắt, lão huynh xin hứa sẽ chu toàn cho hai cháu.

Bao-tích-Nhược vẫn chưa chết, nhưng trong khi trí đã hôn mê bất loạn, nàng vẫn gắng gượng nằm lấy áo chồng hình như sợ chồng bỏ ra đi như 18 năm về trước. Nàng nghe văng vẳng bên tai tiếng chồng kể lẽ và ước mong tác thành đôi lứa cho con, thì cũng cố gượng đem hơi hơi tận thò tay vào bọc, lôi ra một vật và nói nhỏ nhỏ quá lần hơi yếu ớt :

— Đây... đây... một di vật... của em lưu... kỷ niệm cho con.

Nói xong nàng trút hai thò cuối công, hai mắt từ từ khép lại, nước mắt còn giữ một nụ cười thỏa mãn.

Khuru-xư-Cơ run run tiếp lấy con dao trủy thủ, bấu vật do mình đã đích thân tặng bạn 18 năm về trước tại Ngưu-Gia-Thôn.

Nhìn trên cán còn dành dành hai chữ « Quách-Tĩnh » nét như mới khắc, Đạo trưởng cau mày xót xa muốn rơi lệ.

Dương-thiết-Tâm cố nhướng mắt về phía Quách-Tĩnh nói thều thào tiếng được tiếng mất :

— Còn... còn một dao trủy thủ nữa có khắc chữ « Dương-Khang » cháu hỏi lại má cháu. Cháu... ghi lời hẹn ước, chu toàn lấy... con gái ta, cháu nhé !

Khuru-xư-Cơ tha thiết an ủi :

— Lão đệ yên trí mà đi. Ta xin đảm-dương mọi việc để vira lòng Lão đệ.

Dương-thiết-Tâm nhếch một nụ cười trên đôi môi đã tái ngắt rồi từ từ nhắm mắt xuôi luôn.

Lần này Dương-thiết-Tâm chết thật nhưng được cùng vợ yêu chung chết để đời đời sum hiệp dưới tuyến đài.

Sau khi hai người chết nơi đây cộ xây một ngôi lăng thờ phượng gọi là « Mã Song thần » ở cách 5, 6 cây số về phía Tây bắc tỉnh Bắc-Kinh, mãi đến năm 1949 vẫn còn, quanh năm bốn mùa biết bao nhiêu nam thanh nữ tú đến đây chiêm bái để cầu duyên cầu phúc.

Thật ra đây chỉ là đôi mộ không, vì hai cốt của đôi uyên ương, sau đó mấy tháng đã được Mực-niệm-Tử đem về Ngưu-gia-Thôn cải táng.

Quách-Tĩnh bàng hoàng cả người suy nghĩ :

— Nếu vâng theo lời này, thì Hoàng-Dung sẽ ra sao ? Bé Dung và ta tình sâu như biển, nghĩa trọng bằng non, không lẽ ta phụ hẳn để kết duyên cùng kẻ khác.

Rồi bỗng nhớ lại một việc, Quách-Tĩnh chết đi cả người nghĩ bụng :

— Còn chuyện Hoa-Tranh Công chúa nữa. Đây mới là điều đáng lo sợ, mà ta lại quên đi mất. Ngày nào tại Mông-Cổ, Thành-Cát-Tư-Hãn đã công bố trước ba quân, ăn từ cho ta làm phò mã, mà ta cũng đã thuận tình. Chuyện này đi về là lo việc cưới hỏi. Nếu từ chối thì ăn làm sao mà nói làm sao với họ được. Mẹ ta lại sống chung với họ, đâu có phải là chuyện lật lừng như thế được.

Thật ra Quách-Tĩnh xem Hoa-Tranh như một người em gái.

Ngày được Đại-Hãn công bố nhận làm rể, chàng chỉ biết sung sướng vì được cái danh dự bất ngờ, trong thâm tâm vẫn chưa biết thế nào là tình yêu.

Suốt bao nhiêu năm cùng nhau chung sống, nó đùa trên sa mạc, Quách-Tĩnh thấy quyến luyến Hoa-Tranh, xa thì buồn, gặp thì hơn khổ, tình như anh em, bè bạn, chưa mấy may có chuyện yêu thương. Cho nên ngày chia tay nhau từ biệt theo thầy, Quách-Tĩnh chẳng biết nói năng một câu nào cho phải lẽ để an ủi, khứa cho Hoa-Tranh cũng phải giận chàng, và đến phút cuối cùng nàng chỉ biết ôm chàng một cái rồi cầm đầu chạy mất.

Nhưng từ khi gặp Hoàng-Dung thì một tâm trạng mới đã nảy nở trong lòng người thanh niên chất phác.

Chính lần này mới thật là tình yêu. Lúc nào Quách-Tĩnh cũng thương nhớ Hoa-Tranh, nhưng thương nhớ vì tình thân mật của đôi bạn từ tấm bé, cũng như lúc nào Quách-Tĩnh cũng tha thiết nghĩ tới Bà-Lai. Nhưng hề nghĩ tới Hoa-Tranh là phải nhớ ngay đến Hoàng-Dung, và chính niềm nhớ nhung này mới khiến cho tim chàng bồi hồi rung động.

Gần 20 năm qua Quách-Tĩnh chỉ biết tình mẹ con, bè bạn, chưa hề biết đến tình yêu của đôi trai gái, chồng vợ. Nhưng biết đâu một khi đã vương lấy tình yêu thì không còn một sức mạnh nào có thể lay chuyển được nữa.

Ngay trước mặt chàng, vài phút vừa qua, hai người đã cùng nhau tìm cái chết một cách vô cùng oanh liệt và đau thương, nếu không phải do sự thúc đẩy của tình yêu thì còn là gì nữa ? Tình già mà còn mãnh liệt đến thế, tình trẻ càng thấm thiết đến đâu ?

Cả sáu người trong Giang-Nam Lục-Quái nhìn nét mặt của Quách-Tĩnh cũng đoán được một phần nào những bí ẩn vô cùng khúc chiết nhưng thiệt ra chưa một vị nào thấu rõ đúng tâm sự của chàng.

Ngày nào cả Lục-Quái chứng kiến cuộc hứa hôn của Thành-Cát-Tư-Hãn, nhận Quách-Tĩnh làm Kim-đạo phò-mã. Chính họ cũng hứa cùng bà Lý thị, sau khi công việc xong sẽ đưa Quách-Tĩnh trở về để làm lễ cưới. Cho nên mỗi người cũng đã có nhận lấy một phần trách nhiệm về việc này.

Nhưng trước những nguyện vọng quá thiết tha của một người đang hấp hối, ngổ lời gởi gắm, không một ai có thể đứng ra phản trần hay giải thích được. Họ chỉ đành cúi đầu nghe trong im lặng để

lẽ lòng kính mến một người tuy chưa quen biết, nhưng họ đã mến yêu và kính phục.

Về phần Hoàng-nhan-Liệt từ khi đem được Bao-tích-Nhược về Kinh quốc, đã tốn bao nhiêu công phu để dưỡng, nhưng chưa vữa lòng toại ý. Vì lúc nào nàng cũng giữ một lòng một dạ sát son với người chồng cũ.

Mãi đến sau này, Hoàng-nhan-Liệt cho biết Dương-Thiết-Tâm đã chết, cực chẳng đã, nàng mới đồng ý gả cho người khác để nuôi dứa con duy nhất của chồng mình.

Gần 20 năm qua, tuy sống tại Vương phủ, trong cảnh gác tía lầu son, nhưng mỗi khi tiếp xúc với chồng mới, nàng chỉ như con ong mả-thôi. Mặc dầu một người xáo quyết như Hoàng-Nhan-Liệt có đủ mưu kế ngàn phương, vẫn không lay chuyển được lòng sắt đá của nàng.

Tuy ở trong cung, như Bao-Tích-Nhược vẫn sống riêng biệt trong nếp nhà tranh nhỏ bé với cái hòm gỗ, chiếc cây cửi ngày xưa với cây thương hoa sen xỉ với nếp áo còn phảng phất mồ hôi chồng, để cư tang qua ngày tháng, chờ cho đứa con chồng được trưởng thành.

Hôm nay Hoàn Nhan Liệt đã tận mắt chứng kiến niềm thúy chung của mỗi tình nàng, dám lấy mạng mình để vẹn niềm phu phụ, sống chết có nhau. Hoàn Nhan Liệt cảm thấy tê tái cả cõi lòng, ao ước được hưởng một phần nào mối tình thâm thiết ấy mà mình chưa bao giờ được hưởng.

Hơn nữa, cũng hôm nay y gặp lại Khưu-xứ-Cơ người Đạo-ti năm xưa tại Tây-Tiến-Lâu đã từng xách một vác rượu hàng trăm cân làm cho mình phải chạy thực mạng. Lại thêm bọn Giang-Nam Lạc-Quái, nhất là Chu-Thông, người hiệp khách có dáng điệu như một kẻ thư sinh, đã mấy lần chạm trán, chớ nên Hoàng-nhan-Liệt thấy trước không nên ở lâu tại chốn này.

Cả niềm đau buồn tê tái thêm mối sợ sệt hãi hùng, cũng xâm chiếm dồn dập trong tâm tư cùng một lúc, khiến cho Hoàn-nhan-Liệt cảm thấy túi thốn, nhục nhã bẽ bàng, đưa tay che mặt rồi quay ngựa phi về đường cũ như người chạy trốn.

Bọn Lạc-ng-từ-Ông thấy ba nhân vật phái Toàn-Chân tuy sức thế nhưng khi bọn Giang-Nam Thất-Quái đi đến đây thì lẽ tất nhiên sẽ can thiệp. Nhớ lại lần giao chiến trước, ba người của Lạc-Quái đấu với một người trong bọn tuy không thắng nổi, nhưng một đạo sĩ của phái Toàn-Chân dám đương cự với cả ba người vẫn không

nao núng. Hiện nay hai nhóm này liên hiệp lại thì đã thấy rõ sự bất lợi của bọn mình rồi.

Hơn nữa toàn bọn đến đây là quyết giải thoát cho Vương-Phi và bảo vệ cho Triệu-vương. Nhưng Triệu-vương cũng đã về rồi, thì bọn mình không vì lẽ gì còn lưu luyến nơi đây nữa. Chi bằng cùng chạy theo cho rảnh nợ.

Cả bọn vừa muốn quay mình trở lại thì Khưu-xứ-Cơ đã quát lớn:

— Bọn Tam-Hác-Miếu ! muốn đi đâu cũng được, nhưng phải đưa thuốc giải độc cho ta trước đi.

Bành-Liêu-Hồ cười ha hả nói rằng :

— Thiên-hạ đã gọi ta là Thiên-thủ Nhân-dồ Bành-Liêu-Hồ ! Tương cái danh hiệu ấy cũng đủ trả lời cho mi rồi. Hồi thuốc làm gì cho uống công. Đứng hồng nữa.

Nghe Bành-Liêu-Hồ xưng danh, lúc bấy giờ Khưu-xứ-Cơ mới hiểu rõ nghĩ bụng :

— Ấy té ra bọn này là một phường hác đạo, chuyên môn cướp của giết người. Vô công của chúng cũng quá ư tinh diệu.

Nhưng nhìn thấy Đại-Sư-Huỳnh đang bị thuốc độc thắm nhiều đã có mỗi nguy kịch, nếu không có thuốc giải, không xong nên Khưu-xứ-Cơ nạt lớn :

— Dầu mi là «Thiên-dồ» hay «Vạn-dồ» cũng mặc kệ, ta chỉ cần thuốc giải độc, phải để lại đây mới hồng thoát thân nổi.

Vừa dứt lời Khưu-xứ-Cơ đã vung kiếm, một lần thanh quang loè lóe chớp mắt, vun vút chém sả vào mặt Bành-Liêu-Hồ, gió lộng rợn người.

Bành-Liêu-Hồ mứa cây Bút Phấn Quan còn lại, chống đỡ, hai bên kịch chiến một hồi.

Điệu-Thủ thư sinh Chu-Thông nhìn thấy Đơn-Dương Tử Mã-Ngọc đang ngồi dưới đất vận nội công, mà bàn tay bên phải lại sưng vù đen như mực, thì tiến sát lại gần hỏi nhỏ :

— Mã đạo trưởng vì sao mà bị trọng thương như vậy?

Mã-Ngọc đáp :

— Bành-Liêu-Hồ bắt tay tôi và lên dùng kim độc đâm thủng vào đầu ngón tay máy tôi, tôi vô tình không rõ gian kế, đã làm nên bị thương như thế này.

Chu-Thông vui vẻ nói :

— Đạo-Trưởng cứ yên tâm, thế nào (ai) cũng có cách để cứu giúp. Xin đừng ngại.

Nói xong Chu-Thông quay lại hỏi Kha-trấn-Ác :

— Kha-Đại-ca, cho tôi để mượn một con văng có chút vết cũ.

Kha-trấn-Ác chưa biết Chu-Thông dùng làm gì, nhưng có lẽ đã có mưu kế gì hay đây, nên lẳng bưng thò tay vào bọc lấy một con văng đưa ra cho sư đệ.

Nhận con văng xong rồi, Chu-Thông đưa mắt nhìn Khuru-xứ-Cơ và Bành-liêu-Hồ đang cùng nhau kịch chiến và nghĩ bụng :

— Với bản lĩnh của hắn, ta không thể thắng nổi đâu, không nên dùng võ lực.

Chàng quay lại nói với Kha-trấn-Ác :

— Đại-ca, cùng đi với em ra can gián hai người. Em đã có cách giải cứu cho Mã Đạo-Trưởng rồi.

Kha-trấn-Ác đã thừa rở Chu-đệ vốn là người nhiều mưu hay kế lạ. Hắn đã nói như vậy, chắc đã có sự toan tính gì đây rồi. Vì vậy nên Đại-hiệp chẳng cần hỏi lại, điềm nhiên tâm nung sẵn bước theo Chu-Thông nhẩy vào vòng chiến. Người dùng nạng kẻ vung quạt, gạt phắt vũ khí của hai đối thủ ra, đồng thời Chu-Thông hô lớn :

— Xin quý vị dừng tay, ò, tưởng ai đâu xa lạ, nào ngờ là Bành-Trại-chủ. Té ra cũng là bà con quen thuộc trong một nhà cả, đánh đập với nhau làm gì. Xin cho tại hạ bày tỏ đôi lời đây.

Bành-Liêu-Hồ đang say trận vòng Khuru-Xứ-Cơ bỗng nghe Chu-Thông nói thì giựt mình trầm nghĩ :

— Ủa, tại sao hôm nay hắn lại nhận người quen với mình kia ! Hay là có chuyện gì xảy ra khúc đây chăng ?

Nghĩ rồi ngừng tay lui ra phía sau đưa mắt nhìn Chu-Thông chờ đợi.

Lập tức Chu-Thông bước lại gần Bành-Liêu-Hồ, khành khách cười như người quen lâu ngày mừng gặp nhau lại rồi thì nói :

— Bành-Trại-Trưởng, anh em chúng tôi đã có mối cựu thù cùng Khuru-Xứ-Cơ của Toàn-Chân-phái. Trong một cuộc giao chiến cùng hắn, 18 năm trước đây, chúng tôi đã có nhiều người bị thương nặng. Trái lại Khuru-Đạo-Trưởng, tuy đã lừng danh thiên hạ, nhưng cũng không tránh khỏi bị chúng tôi cho ném nhiều đòn chí tử.

Hai bên hàn nhau và đã cam đoan sẽ có một cuộc chạm trán hay tranh tài để biết ai hơn kém.

Sự xô xát đã gây nên hiềm thù, đến ngày nay chưa quên được.

Rõ lẽ nhà thẳng vào Khuru-Xứ-Cơ, y hỏi luôn :

— Có phải như thế không, thưa Đạo-Trưởng.

Khuru-Xứ-Cơ không ngờ Chu-Thông lại có thái độ ấy, pên khi giận bốc lên phừng phừng, bụng nghĩ :

— Không hiểu thằng này có ý nghĩ gì mà hỏi như vậy.

Nhưng vì lòng tự ái đã nổi lên, nên Khuru-Xứ-Cơ hừ một tiếng gằn giọng đáp :

— Ủ, đúng vậy ! Bây giờ người muốn giải quyết cách nào ?

Chu-Thông lại ngược mặt nhìn trời một hồi rồi nói thêm :

— Hôm nay bọn ông lại đến đây gây sự với Quý-môn-Long Vương Sa-tiền-bối, vì Sa-tiền-bối và Bành-Trại-chủ là đôi bạn chí thân. Như thế các ông đã mang lỗi nặng với cả hai vị, là những bậc vang danh khắp võ lâm, đâu đâu cũng biết tiếng, và chính bọn tôi cũng có lòng ngưỡng mộ từ lâu.

Trong khi Khuru-Xứ-Cơ tức quá đứng lạng người chưa hiểu ý gì muốn gì mà cũng chưa tiện nói năng lời nào thì Bành-Liêu-Hồ khoải chí quá cười ha hả đáp :

— Dạ, dạ ngài khen quá lời chúng tôi đâu dám nhận vinh dự ấy.

Chu-Thông lại liễn thoáng nói luôn :

— Tuy vậy nhưng cả bọn chúng ta đâu sao cũng mang danh chút ít với đời. Khuru-Đạo-Trưởng và Bành-Trại-Chủ tuy có vài điểm chưa hiểu nhau nên sinh ra xung đột, cũng như chúng tôi cũng đã có lần đụng nhau, đặc tội cùng Sa-tiền-Bối và Bành-Trại-Chủ.

Bây giờ đây chúng ta đã hiểu nhau rồi, thì cùng bà con với nhau cả, nên bắt tay một cái hòa cả làng, để giữ niềm hòa khí cho bọn hậu bối noi gương.

Vừa nói, Chu-Thông vừa dắt Kha-Trấn-Ác đến trước mặt Bành-liêu-Hồ vái dài một cái, rồi chia tay định bắt đẽ đánh dấu một sự giao kết thân mật kể từ hôm nay.

Bành-liêu-Hồ nghe cả tưng đã thích mê lên rồi, nhưng y bỗng nghĩ lại :

— Hôm qua lão đạo-Toàn-Chân-phái là Vương-xứ-Nhất đã ra tay cứu Quốc-Tinh là môn đệ của Giang-Nam-Lục-Quái. Như thế giữa hai bọn này đã có liên hệ thân tình với nhau từ trước. Thế mà lão này lại hồ hồ nói này nói nọ, chưa hiểu sự thật ra sao. Hay

là hẳn muốn tính cách để lừa mình, lấy thuốc giải độc cứu họ đạo sĩ ấy chăng. Nếu quả như vậy thì đừng hoảng qua một nỗi ta đâu nhé...

Nhưng khi thấy Chu-Thông chĩa tay ra, Bình-Liệu-Hồ cũng thích chí cười hí hà nói:

— Ô, tốt lắm, tốt lắm. Thật không có gì tốt bằng.

Rồi hẳn đưa tay ra sau gài cây bút phẫn quan nơi lưng, rồi thừa lúc mọi người không ai chú ý, lấy vội ra mấy mũi kim độc, thủ sẵn nơi tay, quyết dùng lối cũ chĩa anh chàng lâu cả này nếm mùi độc được để cùng qua bên kia thế giới với họ đạo sĩ họ Mĩ cho rồi.

Khưu-xứ-Cơ nhớ lại chuyện cũ thất kinh la lớn:

— Chu huynh, hãy để phòng cần thận! Chu-Thông cười cười tít mắt và thần nhiên thò tay ra bắt, khi hai bàn tay vừa phớt qua bên nhau, Chu-Thông đã lanh lẹ khéo ngón tay làm mấy chiếc đinh độc của Bình-Liệu-Hồ đang giấu trong kẽ tay rơi xuống đất lúc nào không biết. Ngay cả Bình-Liệu-Hồ cũng không ngờ đến cú đinh ninh là chắc ăn nên chụp lấy tay Chu-Thông siết mạnh để tổ tinh thần mặt, nhiệt-thành.

Nhưng tình hình Bình-Liệu-Hồ cảm thấy nơi lòng bàn tay ngứa ngứa, tăng tăng rồi đau nhức. Hẳn vội giật mình ra rồi xòe bàn tay để gần mắt xem kỹ thì thấy giữa lòng bàn tay có ba lỗ sâu tun hút, máu đen đang rỉ rã chảy ra. So với lỗ kim mình đâm Mã-Ngọc, có phần lớn hơn nhiều lắm.

Tuy mấy vết thương không đau chỉ thấy tê tê rần rần, nhưng Bình-Liệu-Hồ vốn là tay nhiều kinh nghiệm cũng đoán biết rằng các loại thuốc càng độc thì lúc mới thấm vào càng ít đau. Nhưng đến khi đã cảm thấy đau là vô phương cứu chữa rồi.

Bình-Liệu-Hồ vừa tức vừa sợ, chẳng biết nói năng làm sao vì mình muốn hại người nay bị người lừa lại, trò vầy trã là thế, nay biết oán trách được ai.

Hắn quát mắt nhìn thấy Chu-Thông đã rút lui ra sau Kha-Trấn-Ác, một tay đang cầm một miếng sắt đen đen, một tay đang mân mê mũi kim độc, hình như đang giải thích điều chi đó.

Nhìn kỹ cốt sắt này, Bình-Liệu-Hồ đoán biết chính là món ám khí mà Chu-Thông đã dùng để hại mình vì thấy trên đó còn dính

nhiều vết máu đỏ.

Nguyễn Chu-Thông vốn là người vô cùng lanh lẹ, mau tay mau chân, tài khéo léo không thua gì những nhà ảo thuật, vì vậy nên thiên hạ mới tặng cho danh hiệu «Diệu thủ thư sinh» quả thật là xứng đáng.

Thường ngày Chu-Thông đã dùng khoa ngôn ngữ và tài khéo léo của đôi bàn tay, chỉ lật qua lật lại mà móc đồ trong túi người lanh như chớp mắt. Lần này chàng cũng áp dụng bản năng cố hữu để chế mắt người, lừa gạt đối phương là Bình-Liệu-Hồ, lấy thuốc chữa cho Đôn-Dương-Tử Mã-Ngọc một cách dễ dàng.

Khi đã gạt được mấy mũi độc chĩa vào mắt rồi, Chu-Thông khéo léo đặt nhẹ con vàng của Kha-Trấn-Ác vào lòng bàn tay của Bình-Liệu-Hồ và siết mạnh, khiến cho Bình-Liệu-Hồ, càng đặc chỉ cho là như đã gạt được như Mã-Ngọc rồi.

Không ngờ đến lúc lũng đến xương mới rõ ra là chính mình đang bị mắc bẫy.

Bình-Liệu-Hồ tức điên người, không nói năng một lời, bậm môi lao đầu bay tới quyết húc chết Chu-Thông.

Nhưng Khưu-xứ-Cơ đã vùng kiếm chặn lại quát lớn:

— Hãy im, đừng liều mạng! trước sau rồi cũng chết, khỏi cần nổi nóng con ả.

Chu-Thông nháy nhòm như sau lưng Kha-Trấn-Ác, ngoắt Bình-Liệu-Hồ, và chế nhạo:

— Nay Bình-Trại-Chủ! xin giới thiệu cực sắt này là một món ám khí vô cùng ác độc của Kha Đại-ca luyện nên, chỉ chuyên hạ sát những người xảo quyết như trại chủ chẳng hạn. Khi chất độc trên ám khí này đã len vào máu thì 3 giờ sau thế nào cũng về hầu tử tiển mà thôi.

Bình-Liệu-Hồ biết Chu-Thông đã nói sự thật vì bây giờ y đã cảm thấy cả cánh tay đều tê buốt giật rần rần như có muôn ngàn con vật nhỏ đang bò trong huyết quản. Bất giác một tên ác bá, chuyên giết người không gớm tay cũng phát sợ hãi, mặt mày tái mét, mồ hôi xuất dầm dề.

Chu-Thông cười nói thêm:

— Trại-Chủ có kim châu cốt rất độc thì bọn ta cũng có con vàng đầu kềm chột não l'Chỉ hằm một nỗi là thuốc giải độc của trại

thứ chắc không thể giống nhau mà thôi.

Bây giờ ta để nghị hai bên cùng đổi thuốc giải độc cho nhau.
Bành-Trại-Chủ có vữa lòng hay không ?

Bành-liêu-Hồ đang sợ ứng thì Sa-thông-Thiên đã lạ miệng đáp :
— Hay lắm, nhưng bọn mi từ đưa thuốc giải độc của bọn tôi trước đi.

Chu-Thông bèn quay lại nói Kha-trấn-Ác :
— Xin Đại ca ban thuốc cho bản nhện vài viên thuốc cứu mạng.

Kha-trấn-Ác thò tay vào bọc lấy ba viên thuốc nhỏ đưa ra.
Chu-Thông tiếp lấy rồi trao cho Lương-Tử-Ông.

Khru-xư-Cơ cần thận bảo :
— Chu-huynh, không nên quá tin mà mắc ! Bọn chúng lòng gạt xảo trá không chừng. Chúng ta nên nhận thuốc trước rồi sẽ trao sau cho chắc bụng.

Nhưng Chu-Thông cười to lên và đáp :
— Phạm đại trượng phu nói ra như đao chém đá, đâu bọn bản có mặt dây mây dạn dầm nuốt lời, chúng ta sẽ có cách trừng trị.

Lúc đó Bành-liêu-Hồ cũng thò tay vào bọc lấy thuốc để trao lại nhưng, đi thôi, cả gói thuốc đã không cánh mà bay đi hồi nào rồi.

Hắn thất kinh, bàng hoàng cả người da mặt đã tái, càng tái mét thêm. Khru-xư-Cơ trông thấy Bành-liêu-Hồ đứng sững sờ, tưởng bản muốn tìm cách lừa gạt nữa nên hét lớn.

— Đó, ta nói có sai đâu. Bọn mi chỉ là phường chuyển môn lừa gạt. Chu-huynh, đừng giao thuốc cho bản nữa.

Nhưng Chu-Thông vẫn thản nhiên nói lớn như muốn làm kẻ cả dạy đời :

— Mi cố nghĩ cho kỹ xem cái đầu nơi đâu ! Hay đã bỏ quên ở nhà thì về lấy đem ra cũng được. Bọn ta toàn là những người xem chữ tín trọng hơn tánh mạng, đã hứa đời là đời không bao giờ nuốt lời. Mi không chết đâu mà lo ngại.

Này thuốc đây, cứ lấy đi mà uống. Sa-Thông-Thiên cũng thò hai ngón tay của Chu-Thông biến ảo vô chừng không biết đâu mà lường trước nên e ngại không dám tiếp lấy. Một là tự cho mất thể diện, hai là sợ làm mưu kế chi chớng.

Vì vậy, nên Sa-Thông-Thiên chìa cây chèo sắt ra. Chu-Thông điềm nhiên đặt ba viên thuốc lên đó cho bản từ từ rút lại vào tâm

tay mà lấy.

Mọi người tất lạ lùng khi thấy Chu-Thông giao thuốc mà không hề đòi hỏi đưa thuốc khác để đổi. Cho nên người nào cũng nghi nghi ngờ ngờ, chắc Diệt-Thủ Thư-Sinh có dụng ý gì đây rồi.

Thấy thái độ của Chu-Thông như vậy, Sa-thông-Thiên cũng phải nghi ngờ, chưa dám chắc đây là thuốc thật hay là thuốc giả mà xem chừng không quan tâm gì cho lắm.

Suy nghĩ một chốc, Sa-thông-Thiên lên tiếng hỏi :
— Giang-Nam Thất-quái đã nổi danh hùng hào kiệt lẽ nào trao thuốc giả lừa ta hay sao ?

Chu-Thông cười lớn đáp :
— Đâu có lẽ được ! Đời nào lại có chuyện như vậy.
Nói xong chàng đưa tay vào bụng rút một chiếc bọc lớn và mở tung ra.

Mọi người lấy làm lạ, nhìn xem thấy trong bọc bày ra đủ thứ, nào là kim tiêu, tiền vạn, lại thêm một chiếc lọ con màu trắng.

Bành-liêu-Hồ vừa trông thấy bỗng giật mình tự hỏi :
— Ủa, bao nhiêu thứ này là của ta đã cất kỹ trong bọc, tại sao lọt vào tay bản được kia ?

Thì ra trong lúc lại gần, bắt tay Bành-liêu-Hồ để tỏ tình thân mật thì Chu-Thông đã trở nghề cũ, trong nháy mắt đã thò tay vào bọc quơ cả mấy thứ mà mọi người không ai hay biết.

Chu-Thông bèn cầm chiếc lọ mở nút ra thấy bên trong chia ra làm hai ngăn, một ngăn đựng thuốc bột màu hồng, một ngăn đựng thuốc màu xám xám.

Chu-Thủ hất hàm hỏi Bành-liêu-Hồ :
— Bành-Trại-Chủ thứ nào giải độc, và dùng bằng cách nào đây ? Bành-liêu-Hồ đáp :

— Thứ đỏ uống, thứ xám xoa ở ngoài da.
Chu-Thông bảo Quách-Tĩnh :
— Con đi tìm hai cốc nước mau lên.

Quách-Tĩnh vâng lời chạy vào trong. Một lát trình trọng bưng ra hai bát nước trong, trao cho Mã-Ngọc một chén. Chu-Thông lấy một ít thuốc xám bỏ vào nước cho tan ra rồi xoa vào vết thương bên tay Mã-Ngọc.

Còn chén thứ hai, Quách-Tĩnh định đem lại cho Bành-Liêu-Hỗ nhưng Chu-Thông đã quất bảo :

— Khoan đã ! Con đem lại cho Vương Đạo-Trưởng trước.

Quách-Tĩnh chưa hiểu vì sao, nhưng cũng tuân lời đem bát nước trao cho Vương-Xú-Nhất.

Vương-Xú-Nhất có lòng hồ nghi không hiểu Chu-Thông đưa nước là cho mình để làm gì, nhưng cũng đưa tay tiếp nhận.

Bành-Liêu-Hỗ nóng ruột hỏi :

— Bà chủ thuốc của ta, nên dùng bằng cách nào đây.

Chu-Thông nhìn chằm chằm vào mặt vua đáp :

— Bành-Trại-Chủ sao nóng nảy thế ? Uống một ngày một nước, còn những hai ba giờ mới chết, chứ có phải chết ngay bây giờ đâu mà ngại lo.

Nói xong, Chu-Thông thân nhiên thò tay vào bụng rút luôn ra một lúc trên 10 gói bầy trước mặt.

Quách-Tĩnh mừng quá la lớn.

— Đúng rồi ! Mỗi thuốc này do để từ đã gói cất nhưng bị Vương Tử-Ông cướp lấy dọc đường. Bây giờ có đây thật là may quá.

Hỏi xong thàng ôm cả mớ thuốc đem đến cho Vương-Xú-Nhất. Vương Đạo-Trưởng vui mừng lộ ra trên nét mặt rồi mở ra chọn 4 vị Ngưu-Chất, Huyết-Kiệt, Hùng-Dâm, và Mộc-Dược bỏ vào miệng nhai rồi bưng bát nước uống hết.

Bây giờ đến lượt Lương-Tử-Ông nắm đầu bực cõ, tay sờ gân nhưng cũng phải thẩn phẩn. Vì không biết Chu-Thông đã chiếm đoạt mấy gói thuốc của mình từ lúc nào mà không hề hay rõ mấy may.

Lão vừa tức vừa buồn cười, suy nghĩ :

— Thằng này nhìn bộ tướng chẳng ra chi, thế mà có tài lành lạt không tưởng tượng. Rõ ràng đồng thuốc này ta đã cất kỹ trong người, chẳng biết vì sao hắn biết được và đã chiếm đoạt từ lúc nào thật tài quá cỡ.

Nghĩ xong Sâm-Tiên Lão quúi cầm cây tiễn đao hướng về phía Chu-Thông quát lớn :

— Nếu mi quả có tài, hãy ra thi thố võ nghệ cùng ta. Trờ nghệ ư cấp như thế này đâu có giỏi ?

Chu-Thông cười thí mắt đáp :

— Đành nhau mỗi chén làm rỏi ! Ở đời có lấy sức chọi nhau đó phải anh hùng, dùng trí thắng nhau mới giỏi chứ.

Lúc ấy Khưu-Xú-Cơ lên tiếng hỏi :

— Vừa rồi lão phu chỉ biết quý danh của vị này là Trại-chủ Bành-Liêu-Hỗ. Còn chức vị, xin vui lòng cho biết trước danh tánh.

Sa-Thông-Thiền chỉ từng người lần lượt giới thiệu.

Khưu-Xú-Cơ nói :

— Hay quá, 10 gói quý vị đều là những tay siêu đẳng trong võ lâm, không ngờ đến hợp một đồng đủ nơi đây cả. Trong bọn chúng ta có quý vị ở nhiều cũng có kẻ bị thương rồi, cần được tinh dưỡng. Lão phu xin đề nghị chớ một dịp khác, chúng ta sẽ hẹn nhau tái đấu để tranh tài cao thấp. Có được chăng ?

Bành-Liêu-Hỗ đáp :

Được lắm. Chúng ta sẽ chờ dịp để tiêu diệt cho hết cả 7 đứa trong Tộc nhân phải, không gớt được bảy, chúng ta chết không yên dạ. Ngày giờ đâu, thầy bọn người ở nghỉ.

Khưu-Xú-Cơ xét lại tình hình nội bộ của bọn mình thì thấy cũng hiện nay Mã Sư-Huyền còn bị thương, Vương-Xú-Nhất cũng vậy, muốn hoàn toàn bình phục cũng cần phải một thời gian dài.

Hoàng chi hiệu này các sư đệ lại đang phân tán khắp thiên hạ chưa vội về tập, muốn chuẩn bị cho chu đáo, nhất định không thể hấp tấp được, nghĩ xong Khưu-Xú-Cơ đáp :

— Nửa năm sau, nhân dịp rằm Trung-thu, chúng ta sẽ gặp nhau, trước để thương thương, sau luận đàm võ nghệ. Chư vị nghĩ như thế nào ?

Bành-Liêu-Hỗ nghĩ bụng :

— Bọn chúng những bảy người, thêm sáu đứa ở Giang-Nam tiếp sức, bọn ta vẫn vẹn mấy người làm sao đủ sức chống cự ? Tất nhiên cần phải có thời gian để tìm thêm người giúp sức. Hơn nữa gần đây còn phải hoàn thành sứ mạng của Triệu-vương-Cĩa phó thác tìm cho được tập võ-mục-di-thư, vậy thời gian chuẩn bị 6 tháng cũng vừa đủ. Còn nơi gặp nhau, có lẽ đất Giang-Nam là tốt nhất.

Nghĩ xong Bành-Liêu-Hỗ đáp :

— Khưu-Đạo-Trưởng chọn ngày Trung-thu thật quả con người quá ư tế nhị và tin tưởng, chúng ta xin đồng ý.

Nếu quý vị chọn ngày thì xin để anh em ta lựa chỗ cho được

công bằng. Theo thuận ý thì nơi hội họp xin lấy quẻ hương của Thất-quái, c thích hợp hơn cả.

Khuru-xú-Cơ cười ha hả đáp :

— Bành-trại-chủ thật con người tạo kiến làm. Nếu vậy, chúng ta nên chọn lâu Yên-vũ làm nơi gặp gỡ. Nơi đây phong cảnh xinh tươi thanh nhã vô cùng, nếu quý vị có đem theo nhiều bậu bê cũng có đây đủ tiện nghi tiếp đãi.

Bành-Liêu-Hổ gật đầu đáp :

Như thế thật không có đâu tốt bằng vậy một lời giao kết xin đôi bên phải giữ đúng nhé.

Lúc bấy giờ Chu-Thông mới bảo Bành-liêu-Hổ :

— Bành-Trại-Chủ, trong số thuốc tà vừa trao tặng, thứ trắng dễ uống, còn thứ vàng dùng thoa xức nhé.

Bành-Liêu-Hổ lúc bấy giờ chỉ dúi đáp gương gào cùng Khuru-xú-Cơ, chứ thật ra thương thế đi có mỗi nguy ngập. Bàn tay đen sì, sưng húp, cả cánh tay đi tê buốt từ lâu. Tuy nói chuyện nhưng lúc nào cũng trông mong được uống thuốc cho đỡ khổ. Vì vậy nên nghe Chu-Thông nói xong y với vàng há miệng nuốt chửng uống hết mấy viên thuốc trắng không cần đến nước nữa.

Kha-Trấn-Ác gọi Bành-Liêu-Hổ :

Bành-Trại-Chủ, xin nhớ kỹ phải kiêng cử đủ 49 ngày, nhất định không uống rượu, không gần đàn bà. Nếu giữ không đúng, o kị ước hẹn tới không còn hạn hạnh như lại Bành-Trại-Chủ lần nữa đây nhé.

Bành-Liêu-Hổ, âm ờ gục đầu tỏ vẻ nghe theo.

Sa-thông-Thiện lấy nốt viên thuốc vàng ngâm nước, xoa vào vết thương của bạn đoạn ghé vai cõng Bành-liêu-Hổ quay người trở lại. Nhìn hai người không khác nào là khi cưới voi l.

Hoàng-nhan-Khang lẳng lẳng quý trước mầu thân Bao-Tích-Nhược lạy luôn 4 lạy. Đoạn hẳn hướng về phía Khuru-xú-Cơ cũng lễ liền mấy cái, tuyệt nhiên không hề mồi thừa thốt một lời nào.

Lễ xong Hoàng-nhan-Khang, rón rén đứng dậy, nhìn quanh một cái, rồi quay lưng chạy theo đống bậu.

Khuru-xú-Cơ quát lớn :

— Khang nhi, mày là người có tim có óc chứ, nào phải gõ đá

đau. Đối với cái chết của cha mẹ mày, hãy giữ định tĩnh sau đây ?

Hoàng-nhan-Khang chỉ quay lại nhìn Sư phụ, mắt mày làm lét, không đáp một câu, rồi chạy luôn phứt thốc đã mất dạng.

Khuru-xú-Cơ trầm ngâm nhìn theo một chớp điện quý hương hướng về phía Kha-Trấn-Ác và Chu-Thông làm lễ và nói :

Nếu hôm nay không có Lạc-Đại-Hiệp đến nơi chốn này anh em Ho-phu không có đường sống, ơn này phải Toàn-Chân xin ghi nhớ muôn đời.

Lạc-phu tự xét đũa hột trỏ của Ho-phu tự cách hẳn kếm, đối với hiều đồ của chư vị thua sút quá nhiều. Vì vậy, cho nên cầu ước hẹn của 18 năm về trước xin được hủy bỏ, và Ho-phu xin thành thật chịu thua. Xin chư vị niệm tình chớ nhận và thứ lỗi cho.

Thấy Khuru-Xú-Cơ một tay hiệp khách nổi tiếng của phái Toàn-Chân, một đời hành hiệp, được quân hùng miền phục, ngày nay đi thốt ra câu chỉ tình nên Lạc-quái Giang-Nam cảm thấy vô cùng há hê, như còi mở từng khúc ruột. Riêng một câu này cũng đủ khiến bọn họ vui lòng, quên hết bao nhiêu công lao khổ khổ suốt 18 năm qua để tìm kiếm và đào luyện nên một trò đáng quý là Quách-Tĩnh.

Kha-Trấn-Ác hẳn hoạn nói mấy lời khiêm nhượng để đáp lại.

Hai bên vui vẻ bắt tay nhau, cũng xác nhận sự thắng bại này, mà bọn Giang-Nam Lạc-quái đã giật gãi.

Sau một hồi ăn cơm trò chuyện cả bọn đứng lên diu Mã-Ngọc và Vương-Xú-Nhất vào trong điếm để ăn nghỉ và tiếp tục điếu đường thêm.

Lạc-quái giao cho Toàn-Kim-Phát tìm mua quan tài để táng liệm và chôn cất vợ chồng Dương-Thiết-Tâm vô cùng chu đáo.

Khuru-Xú-Cơ nhìn thấy Mục-Niệm-Từ khóc than bi lụy lại bùi ngùi nhớ đến nghĩa đệ Dương-Thiết-Tâm... thật mới ngày nào cùng nhau uống rượu ngâm tuyết, hẳn có luận kim, thoạt đến đã 18 năm cách biệt, tình cờ vừa gặp lại nhau, hẳn huyên chưa thỏa, mà nghĩa đệ đã hóa ra người thiên cổ. Ôi, cảnh từ biệt thật là nỗi lòng ! đời người như cơn ác mộng.

Nhìn Mục-Niệm-Từ, Khuru-Xú-Cơ hỏi :

— Trong mấy năm gần đây, Dương-Ho-đệ làm ăn sanh sống ra sao, hử cháu ?

Mục Niệm-Từ nghe ngạo, gạt lệ Luôn rầu kể lại :

— Trong 18 năm qua, hai cha con lưu lạc giang hồ rày đây mai đó. Cha cháu chỉ nuôi hy vọng tìm cho được một người. Người đó là đứa con duy nhất nối dòng của người nghĩa huynh đã khuất bóng. Không ngờ...

Nói tới đây, Mục-Niệm-Từ không chịu đựng nổi với bao nhit niệm đau thương thống khổ đang dồn dập bên lòng, gục xuống đất nghe ngạo khóc nức nở...